WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY

W POZNANIU

I N F O R M A C J A

o działalności

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Poznaniu w roku 2020

Poznań, styczeń 2021 rok

SPIS TREŚCI

WPROWADZENIE **5**

I. WPŁYW SKARG I WYNIKI. **7**

II. POSTĘPOWANIE SĄDOWE. **8**

III. INFORMACJA O ISTOTNYCH ZAGADNIENIACH PRAWNYCH PORUSZANYCH W ORZECZNICTWIE WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU W 2020 ROKU..... **9**

1. Zagadnienie: charakter prawny wniosku o uzupełnienie postanowienia – wyrok z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 83/20..... **9**

2. Zagadnienie: brak linii wewnętrznego podziału działki na załączniku graficznym do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a możliwość podziału nieruchomości – wyrok z dnia 31 lipca 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 246/20. .....**10**

3. Zagadnienie: uchylenie decyzji i odmowa przyznania prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego - nieprawomocny wyrok z dnia 18 listopada 2020 r. sygn. akt IV SA/Po 1243/20.....**12**

4. Zagadnienie: ustalenie wartości podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości całkowicie zamortyzowanych budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - wyrok z dnia 17 lipca 2020 r., sygn. akt I SA/Po 44/20.....**13**

5. Zagadnienie: możliwość skutecznego wniesienia skargi na czynność egzekucyjną po uchyleniu kwestionowanej za jej pomocą czynności organu egzekucyjnego - wyrok z dnia 30 stycznia 2020 r., sygn. akt I SA/Po 931/19. .....**14**

6. Zagadnienie: wstrzymanie wykonania decyzji – postanowienie z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt III SA/Po 394/20. .....**16**

7. Zagadnienie: sprawy ubezpieczeń społecznych, prawo do zwolnienia z opłacania należności z tytułu składek za okres od marca do maja 2020 roku – wyrok z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt III SA/Po 474/20.....**17**

8. Zagadnienie: sprawy ubezpieczeń zdrowotnych, potwierdzanie prawa do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych - wyrok z dnia 26 listopada 2020 r., sygn. akt III SA/Po 542/20.....**19**

9. Zagadnienie: sprawy budżetowe jednostek samorządu terytorialnego (oświata) - wyrok z dnia 11 lutego 2020 r., sygn. akt III SA/Po 745/19.....**20**

10. Zagadnienie: prawo miejscowe - skargi na uchwały rady gminy - wyrok z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt III SA/Po 359/20. .....**21**

11. Zagadnienie: związek pomiędzy rejestracją pojazdu a możliwością zwrotu podatku akcyzowego - wyrok z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt III SA/Po 171/20.....**23**

12. Zagadnienie: postępowanie egzekucyjne dotyczące zaległości z tytułu opłaty abonamentowej – wyrok z dnia 4 lutego 2020 r., sygn. akt III SA/Po 718/19. .....**25**

13. Nieprawomocny wyrok z dnia 23 września 2020 r., sygn. akt III SA/Po 352/20. .....**28**

14. Prawomocny wyrok z 23 lipca 2020 r., sygn. akt III SA/Po 335/20.....**30**

15. Prawomocny wyrok z 30 czerwca 2020 r., sygn. akt III SA/Po 294/20. .....**30**

16. Zagadnienie: niezapewnienie stronie prawa złożenia reklamacji od informacji dotyczącej opłaty za usługi wodne, a także wydania decyzji w sytuacji, gdy strona nie wniosła reklamacji od tejże informacji, ani nie upłynął 14-dniowy termin od doręczenia informacji i nieuiszczenia opłaty – wyrok z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 45/20. ……**31**

17. Zagadnienie: bezprzedmiotowość postępowania sądowoadministracyjnego w sprawie ze skargi na akt prawa miejscowego zmieniający inny tego rodzaju akt, którego nieważność uprzednio prawomocnie stwierdził sąd administracyjny – postanowienie z dnia 3 grudnia 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 99/20. .....**32**

18. Zagadnienie: dopuszczalność skargi na bezczynność związku międzygminnego w realizacji zadań polegających na nadzorowaniu gospodarowania i zapewnieniu selektywnego zbierania oraz zorganizowaniu odbierania odpadów komunalnych – postanowienie z dnia 8 września 2020 r., sygn. akt IV SAB/Po 60/20. .....**33**

19. Zagadnienie: prawo do odliczenia podatku od towarów i usług naliczonego na fakturach dokumentujących zakup usług gastronomicznych przeznaczonych do dalszej odprzedaży na zasadach ogólnych - wyrok z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. I SA/Po 851/19.....**35**

20. Zagadnienie: podatek dochodowy od osób prawnych - interpretacja przepisu art. 15e ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2019 r. poz. 865 ze zm. - dalej: „u.p.d.o.p.") - wyrok z dnia 6 lutego 2020 r., sygn. akt I SA/Po 935/19. .....**36**

21. Zagadnienie: podatek dochodowy od osób fizycznych - wykładnia przepisu art. 16 umowy z dnia 4 czerwca 1992 r. między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Cypru w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku (Dz. U. z 1993 r., Nr 117, poz. 523 ze zm. - dalej: „UPO") - wyrok z dnia 3 listopada 2020 r., sygn. akt I SA/Po 459/20.....**38**

22. Zagadnienie: odrzucenie skargi na historyczną przewlekłość, pomimo wniesienia ponaglenia przed rozpoznaniem sprawy – postanowienie z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt IV SAB/Po 102/20. .....**39**

23. Zagadnienie: uprawnienie spółki gminnej do wniesienia odwołania od decyzji Prezydenta Miasta - wyrok z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 73/20. .....**42**

24. Zagadnienie: niedopuszczalność skargi na bezczynność organu w przedmiocie przejęcia w posiadanie obiektu oczyszczalni ścieków, rurociągów kanalizacji sanitarnej i podpisania umów w zakresie zbiorowego odprowadzenia ścieków - postanowienie z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt IV SAB/Po 37/20. .....**44**

25. Zagadnienie: czy organ podatkowy może orzec o odpowiedzialności podatkowej wspólników spółki cywilnej solidarnie ze spółką cywilną za koszty egzekucyjne - wyrok z 22 lipca 2020 r., sygn. akt I SA/Po 128/20. .....**46**

26. Zagadnienie: czy skarżący mogą korzystać ze zwolnienia określonego w art. 21 ust. 1 pkt 131 w zw. z ust. 25 pkt 1 lit. c u.p.d.o.f., pomimo tego, że w terminie dwuletnim licząc od końca roku podatkowego, w którym nastąpiło odpłatne zbycie nieruchomości nie doszło

do formalnego nabycia (w formie aktu notarialnego) innego gruntu pod budowę budynku mieszkalnego - wyroki z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt I SA/Po 748/19 i I SA/Po 749/19.....**48**

27. Zagadnienie: umorzenie postępowania w sprawie zatrzymania prawa jazdy przez organ I instancji i orzeczenie o jego zwrocie zainteresowanemu - wyrok z dnia 09 września 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 128/20. .....**49**

28. Zagadnienie: nałożenie przez organy administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego obowiązku przedłożenia ekspertyzy technicznej w razie powstania uzasadnionych wątpliwości co stanu technicznego obiektu budowlanego - wyrok z dnia 09 września 2020 r. sygn. akt IV SA/Po 161/20. .....**51**

29. Zagadnienie: wymierzenie organowi grzywny wobec nieprzekazania sądowi skargi i odpowiedzi na skargę wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy w formie dokumentu elektronicznego - postanowienie z dnia 15 stycznia 2020 r., sygn. akt IV SO/Po 17/19…….....**53**

30. Zagadnienie: zwrot podatku akcyzowego z tytułu eksportu samochodów osobowych, które zostały czasowo zarejestrowane w kraju celem umożliwienia ich wywozu za granicę - wyroki z dnia 12 sierpnia 2020 r., sygn. akt III SA/Po 102/20, III SA/Po 103/20 oraz III SA/Po 104/20.....**54**

31. Wyrok z dnia 25 września 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 453/20.....**56**

32. Wyrok z dnia 18 sierpnia 2020 r. sygn., akt IV SA/Po 982/20. .....**57**

33. Wyrok z dnia 4 czerwca 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 1090/19. .....**57**

IV. ZAŁATWIENIA WNIOSKÓW O PRZYZNANIE PRAWA POMOCY W ROKU 2020. .....**59**

V.POZAORZECZNICZA DZIAŁALNOŚĆ WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU.....**61**

VI. RUCH KADROWY......**69**

VII. DZIAŁALNOŚĆ WYDZIAŁU INFORMACJI SĄDOWEJ. **71**

VIII. ZAŁĄCZNIKI. **75**

WPROWADZENIE

Niniejsze opracowanie stanowi opisową część „Informacji o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w 2020 r.", która w sposób syntetyczny przedstawia najważniejsze zagadnienia, które wyłoniły się w orzecznictwie tut. Sądu, we wszystkich kategoriach spraw, a także w działalności pozaorzeczniczej. Przy jego tworzeniu położono nacisk na przedstawienie tych orzeczeń, które miały istotny wpływ na kształtowanie orzecznictwa sądów administracyjnych. W szczególności dotyczy to spraw, którymi dotąd sądy się nie zajmowały. Znaczenie tego rodzaju postępowań jest nie do przecenienia, zważywszy iż w znacznej części przypadków to właśnie one wyznaczają kierunki wykładni przepisów i kształtują postępowanie administracji publicznej.

Kolejną kategorią spraw, które znalazły się w opracowaniu, są te w których podjęte rozstrzygnięcia odbiegały od skrystalizowanych linii orzeczniczych i wskazywały na nowe spojrzenie na poruszane w nich problemy. Tego rodzaju orzeczenia – jako wyłom w istniejących schematach - są przyczynkiem do dyskusji i często skutkują zmianą spojrzenia sędziów sądów administracyjnych na istotne społecznie zagadnienia prawne.

Ze wskazanych powyżej powodów przedmiotowa „Informacja o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w roku 2020” będzie interesującą pozycją, pozwalającą nie tylko zorientować się co do najważniejszych kierunków działalności Sądu, ale także dostrzec wysoki poziom merytoryczny pracujących tu sędziów, asesorów, referendarzy i asystentów, którzy nie unikają trudnych problemów. Wydawane przez Sąd orzeczenia i przedstawione w nich poglądy są bardzo często cytowane przez inne sądy, jak również przez organy administracji publicznej i przedstawicieli nauki prawa. Ta okoliczność świadczy najlepiej o wysokiej jakości pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu.

Opracowanie niniejsze przedstawia również mniej znaną różnorodną działalność pozaorzeczniczą Sądu, która stanowi istotne uzupełnienie podstawowych zadań Sądu i ma niewątpliwie znaczny wpływ na ocenę Sądu oraz jego społecznej pozycji. Działalność ta wykonywana w różnych formach koncentrowała się na realizacji

wyznaczonych zadań w Wydziale Informacji Sądowej, szczególnie w zakresie udzielania licznym interesantom informacji dot. postępowania sądowego, właściwości sądowej, informacji publicznej, prowadzeniu statystyki sądowej oraz obsłudze medialnej Sądu. Ważne znaczenie edukacyjne, podobnie jak w poprzednich latach, miały także publikacje sędziów, asesorów, referendarzy sądowych oraz asystentów sędziego, w których omawiano istotne zagadnienia prawne, prezentowano orzeczenia sądowe i związaną z tymi orzeczeniami wykładnię prawa. Działania te - jak już wskazano wyżej – są niezwykle ważne dla praktyki stosowania prawa. Satysfakcjonuje również fakt, że liczba tych publikacji corocznie wzrasta, co podnosi rangę sądownictwa administracyjnego w szeroko rozumianym środowisku prawniczym.

I. WPŁYW SKARG I WYNIKI.

W roku 2020 wpłynęło ogółem 5202 skargi (na akty i inne czynności, na bezczynność oraz spraw zarejestrowanych w repertorium SO i SPP), tj. o 475 skarg więcej niż w 2019 r.

Wpływ skarg na akty i czynności administracyjne wyniósł 4752 (o 524 więcej niż w 2019 r.), natomiast na bezczynność organów administracji - 396 (o 62 skargi mniej niż w 2019 r.).

Średni miesięczny wpływ skarg ogółem w 2020 r. wyniósł 434.

W 2020 roku skargi wniosły:

- osoby fizyczne: 3164 skarg (tj. 60,83% ogólnej liczby skarg);
- osoby prawne: 1084 skarg (tj. 20,84 % ogólnej liczby skarg);
- organizacje społeczne: 19 skarg (tj. 0,37 % ogólnej liczby skarg);
- prokurator: 1052 skargi (tj. 20,23 % ogólnej liczby skarg);
- Rzecznik Praw Obywatelskich: 6 skarg (tj. 0,12 % ogólnej liczby skarg).

Na 4782 skargi załatwione w 2020 roku, na rozprawach rozpoznano 1302 – 27,23 %, a na posiedzeniach niejawnych 3480 – 72,78 %.

W roku 2020 na akty administracyjne wpłynęło 4752 skargi:

- do Wydziału I 867 skarg;
- do Wydziału II 942 skargi;
- do Wydziału III 969 skarg;
- do Wydziału IV 1974 skargi;

Skarg na bezczynność organów wpłynęło 396:

- do Wydziału I 31 spraw;
- do Wydziału II 164 spraw;
- do Wydziału III 29 spraw;
- do Wydziału IV 172 spraw.

II. POSTĘPOWANIE SĄDOWE.

W 2020 r. załatwionych zostało łącznie 4782 skargi. Liczba ta obejmuje skargi na akty i czynności, na bezczynność oraz skargi zarejestrowane w repertorium SO jak i w repertorium SPP (zainicjowanych wnioskiem złożonym przed wszczęciem postępowania rozpoznawczego). Rozpoznano zatem o 57 skarg więcej niż w roku 2019.

Na koniec 2020 roku pozostało niezałatwionych 1955 skarg.

Czas oczekiwania na rozprawę na koniec grudnia 2020 roku wynosił 4,91 miesiąca.

Na akty i czynności załatwiono 4351 skarg (o 176 skarg więcej niż w poprzednim roku). Na koniec 2020 roku pozostało do załatwienia 1821 takich skarg (o 401 skarg więcej niż w 2019 roku).

Załatwionych zostało 386 skarg na bezczynność organów administracji. Na koniec 2020 roku pozostało do załatwienia 114 takich skarg.

Szczegółowe dane liczbowe dotyczące załatwienia skarg w 2020 roku zawarte są w tabelach.

W 2020 roku pełnomocnicy organów administracji wzięli udział w 398 sprawach, co stanowi 30,57 % spraw załatwionych na rozprawach. Udział adwokatów jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania miał miejsce w 220 sprawach – co stanowi 16,90 %. Radcowie prawni, jako pełnomocnicy skarżących i uczestników postępowania nie będących organami administracji, których działalność była zaskarżona, wystąpili w 355 sprawach – 27,27 %; rzecznicy patentowi nie wystąpili w żadnej sprawie.

Doradcy podatkowi nie będący adwokatami ani radcami prawnymi uczestniczyli w 55 sprawach – 4,23 %; prokuratorzy uczestniczyli w 39 sprawach – 3 %; Rzecznik Praw Obywatelskich nie wystąpił w żadnej sprawie.

III. INFORMACJA O ISTOTNYCH ZAGADNIENIACH PRAWNYCH PORUSZANYCH W ORZECZNICTWIE WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU W 2020 ROKU.

1. Zagadnienie: charakter prawny wniosku o uzupełnienie postanowienia – wyrok z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 83/20.

Zaskarżonym postanowieniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego stwierdzono uchybienie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie Wójta Gminy D. w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki w decyzji dotyczącej ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie dwóch budynków mieszkalnych jednorodzinnych w zabudowie bliźniaczej. Na podstawie akt sprawy Kolegium uznało, że postanowienie o odmowie sprostowania zostało doręczone w trybie art. 44 K.p.a, a wniesione zażalenie wniesiono już po terminie.

W skardze na powyższe postanowienie podniesiono, że skarżąca złożyła do organu I instancji wniosek o uzupełnienie postanowienia w trybie przewidzianym przez art. 111 K.p.a. Wniosek ten nie został uwzględniony, jednak termin do wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie sprostowania postanowienia zaczął biec od dnia doręczenia rozstrzygnięcia w przedmiocie odmowy uzupełnienia postanowienia.

Uchylając zaskarżone postanowienie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu wskazał, że stosownie do treści art. 111 § 1 K.p.a. strona może w terminie czternastu dni od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji zażądać jej uzupełnienia co do rozstrzygnięcia bądź co do prawa odwołania, wniesienia w stosunku do decyzji powództwa do sądu powszechnego lub skargi do sądu administracyjnego albo sprostowania zamieszczonego w decyzji pouczenia w tych kwestiach. Jednocześnie, w myśl art. 111 § 1b i § 2 K.p.a. uzupełnienie lub odmowa uzupełnienia decyzji następuje w formie postanowienia, a w przypadku wydania tego postanowienia, termin dla strony do wniesienia odwołania, powództwa lub skargi biegnie od dnia jego doręczenia lub ogłoszenia. Przewidziane w art. 111 § 2 k.p.a. przesunięcie rozpoczęcia biegu terminu do wniesienia odwołania od dnia doręczenia postanowienia o uzupełnieniu lub odmowie uzupełnienia decyzji następuje tylko wówczas, gdy żądanie uzupełnienia decyzji zostało wniesione

w terminie przewidzianym w art. 111 § 1 k.p.a., to jest w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji lub postanowienia. W okolicznościach badanej sprawy nie rodzi wątpliwości fakt dotrzymania tego terminu przez Skarżącą. Okoliczność tę dokumentuje zgromadzony materiał dowodowy.

Mając powyższe na względzie za wadliwe uznać należało zaskarżone postanowienie stwierdzające wniesienie przez skarżącą zażalenie na postanowienia organu I instancji z uchybieniem terminu do dokonania tej czynności. W konsekwencji należało stwierdzić, że zaskarżone postanowienie wydano w niepełni wyjaśnionym stanie faktycznym, tj. z naruszeniem art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 K.p.a., co miało - w okolicznościach badanej sprawy - istotny wpływ na wynik sprawy. Z uwagi na przekazanie Kolegium niepełnych akt sprawy, doszło bowiem do wydania postanowienia stwierdzającego uchybienie do wniesienia zażalenia, podczas gdy w okolicznościach badanej sprawy skarżąca dokonała tej czynności (wniesienia zażalenia) w terminie.

2. **Zagadnienie: brak linii wewnętrznego podziału działki na załączniku graficznym do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a możliwość podziału nieruchomości – wyrok z dnia 31 lipca 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 246/20.**

Przedmiotem skargi w przedmiotowej sprawie było postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego utrzymujące w mocy postanowienie Burmistrza opiniujące negatywnie wstępny projekt podziału nieruchomości. Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie wskazano, że nieruchomość podlegająca podziałowi jest położona na terenie, dla którego miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przewiduje zabudowę mieszkaniową jednorodzinną, teren drogi publicznej oraz ereny wód powierzchniowych. W § 4 pkt 4 powyższej uchwały wskazano, że w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego obowiązują określone na rysunku linie podziału wewnętrznego. Analiza rysunku załączonego do planu wskazuje, że linie podziału wewnętrznego nie zostały naniesione na działkę, której podziału domaga się właściciel, W tej sytuacji Kolegium podzieliło stanowisko organu pierwszej instancji, że przedmiotowa działka nie może zostać podzielona zgodnie z propozycją przedstawioną w złożonym wniosku, gdyż proponowany podział nie jest zgodny z ustaleniami planu miejscowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu uchylając zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je postanowienie organu I instancji, zauważył, że okoliczności sprawy nie budzą przy tym wątpliwości, a podstawą odmowne opinii był brak, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, linii podziału wewnętrznego dotyczącego przedmiotowej działki. Skład orzekający podzielił jednak stanowisko wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 29 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Bd 1043/18, że plan nie jest częścią procedury podziału. Rola miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w dokonywaniu podziału działek jest ograniczona do wyznaczenia przeznaczenia części terytorium gminy a zadaniem organu jest badanie zgodności w tym zakresie. Ustawodawca przewidział możliwość określenia zasad podziału ale zasady podziału to przykładowo określenie minimalnej powierzchni działki, określenie maksymalnej powierzchni działki, kształt działki. Zawarte w planie miejscowym zastrzeżenie, że w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego obowiązują określone na rysunku linie podziału wewnętrznego nie stanowi zasady podziału lecz ingeruje w kompetencje organu w zakresie prowadzenia procedury podziału. W tej sytuacji brak linii podziału, które nie realizują warunków i celu określonego w ustawie, nie może determinować opinii co do podziału nieruchomości.

W dalszej części uzasadnienia podniesiono, że fakt, że plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego powoduje, że co do zasady organy gmin oraz organy administracji publicznej związane są ustaleniami w ni, zawartymi. Tym samym, w zasadzie brak jest możliwości kwestionowania ustaleń planu. Jednak w sytuacji, która miała miejsce w niniejszej sprawie należało dokonać wykładni planu, która pozwoliłaby na zachowanie zgodności z ustawą o gospodarce nieruchomościami procedury podziałowej a jednocześnie pozwoliłaby na takie rozumienie przepisów planu, które doprowadzą do usunięcia zaistniałych sprzeczności. W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego następuje ustalenie przeznaczenia terenu, a także określenie sposobów zagospodarowania terenu. Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Należy zatem wyprowadzić klauzulę interpretacyjną, że ograniczenia prawa własności nie mogą być interpretowane rozszerzająco i niezgodnie z aktem wyższego rzędu. Niewątpliwie ewidencyjny podział nieruchomości pełni rolę służebną wobec planu miejscowego i musi być zgodny zarówno z częścią graficzną, jak i z częścią tekstową planu. Jednak jak

zasadnie wywiodła skarżąca, w przedmiotowej sprawie organ zobowiązany był do ustalenia, jakie jest przeznaczenie nieruchomości w planie miejscowym i czy istnieje możliwość wykorzystania powstałych w wyniku podziału działek zgodnie z przeznaczeniem. Opiniując zatem zgodność projektu podziału nieruchomości z postanowieniami zawartymi w planie, uprawniony organ musi udzielić odpowiedzi na pytanie, czy projekt podziału stwarza hipotetyczną możliwość realizacji celu i przeznaczenia terenu, określonego w planie miejscowym a jeśli nie to doprowadzić do niesprzecznej interpretacji planu zgodnie z aktami wyższego rzędu. Ocena ta dotyczy oczywiście całości nieruchomości, to jest każdej z działek, która miałaby powstać na skutek podziału.

3. **Zagadnienie: uchylenie decyzji i odmowa przyznania prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego - nieprawomocny wyrok z dnia 18 listopada 2020 r. sygn. akt IV SA/Po 1243/20.**

Powyższym wyrokiem Sąd uchylił decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego jak i poprzedzającą ją decyzję Prezydenta Miasta Kalisza, którą to organ uchylił decyzję własną o przyznaniu prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego na osobę uprawnioną i odmówił prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego, z uwagi na przekroczenie kryterium dochodowego. Organ obliczając miesięczny dochód rodziny w przeliczeniu na osobę uwzględnił otrzymanie przez skarżącą jednorazowej nagrody pieniężnej uzyskanej z tytułu pracy w warunkach zagrożenia zdrowia (narażenia na utratę zdrowia z powodu koronawirusa). Organ potraktował otrzymaną przez skarżącą nagrodę jako stały składnik wynagrodzenia skarżącej i przez to doszedł do przekonania, że wzrósł jej miesięczny dochód i doszło do przekroczenia kryterium dochodowego. Uchylając decyzje organów obu instancji Sąd stanął na stanowisku, że nie każde uzyskanie dochodu będzie miało wpływ na prawo do świadczeń z funduszu alimentacyjnego. W rozpoznawanej sprawie skarżąca otrzymała jednorazowo nagrodę za pracę w szczególnie trudnych warunkach, niemniej jednak przy ustalaniu wysokości miesięcznych dochodów rodziny powinno się brać pod uwagę dochód uzyskiwany regularnie, w powtarzających się odstępach czasu, a ponadto uzyskiwanie dochodu musi być kontynuowane w okresie świadczeniowym. Dopiero wówczas taki dochód

może być doliczony do dochodu rodziny, powiększonego o kwotę osiągniętego dochodu za miesiąc następujący po miesiącu, w którym nastąpiło uzyskanie dochodu. W ocenie Sądu uzyskanie jednorazowej nagrody pieniężnej nie może być traktowane jako stały składnik wynagrodzenia, gdyż nie obrazuje rzeczywistej sytuacji finansowej rodziny skarżącej, której dochody miesięczne nie uległy zwiększeniu. W sytuacji osiągnięcia dochodu w okresie pobierania świadczeń przez krótki tylko okres- np. jednorazowej nagrody pieniężnej, nie ma to w istocie wpływu na sytuację materialną rodziny w całym okresie pobierania świadczeń, jakby to miało miejsce gdyby wynagrodzenie skarżącej zostało zwiększone na stałe przez jej pracodawcę. Sąd wskazał, że w wyjątkowej sytuacji w jakiej znalazła się skarżąca, podyktowanej przez sytuację zagrożenia epidemiologicznego, otrzymanie jednorazowej nagrody nie mogło stanowić podstawy do zmian w obliczaniu kryterium dochodowego jej rodziny, a w konsekwencji do pozbawienia jej świadczeń z funduszu alimentacyjnego na trójkę dzieci.

4. **Zagadnienie: ustalenie wartości podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości całkowicie zamortyzowanych budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - wyrok z dnia 17 lipca 2020 r., sygn. akt I SA/Po 44/20.**

W ocenie skarżącej podstawą opodatkowania całkowicie zamortyzowanych budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej jest ich wartość uwzględniająca dokonane odpisy amortyzacyjne. W ocenie organu podstawę opodatkowania stanowi wartość początkowa budowli z 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego niepomniejszona o dotychczas dokonane odpisy amortyzacyjne.

Oddalając skargę stwierdzono, że ustalając podstawę opodatkowania budowli całkowicie zamortyzowanych należy mieć na uwadze, iż regulujący to zagadnienie fragment art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1785 ze zm. – dalej w skrócie: „u.p.o.l.”) został poprzedzony spójnikiem „a”. Spójnik ten na gruncie reguł języka polskiego ma znaczenie przeciwstawne. Przez spójnik przeciwstawny należy rozumieć spójnik łączący dwa zdania lub ich części, których treści przeciwstawiają się sobie. Treść normatywna zawarta w art. 4 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. po spójniku „a” modyfikuje regulację

wynikającą z wcześniejszej części tego przepisu. Co zaś szczególnie istotne modyfikacja ta następuje jedynie w zakresie ściśle wynikającym z brzmienia następującego po wskazanym spójniku. Normując podstawę opodatkowania budowli całkowicie zamortyzowanych ustawodawca posługując się zwrotem „wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego" nie zmodyfikował reguły, że podstawą ustalania podstawy opodatkowania budowli jest wartość o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne. Zastrzeżenie zawarte w końcowej części analizowanego przepisu modyfikuje jedynie moment, na który należy ustalić wartość budowli. W przypadku budowli amortyzowanych jest to wartość, ustalona na 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku zaś w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych jest to wartość z 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego. Brzmienie art. 4 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. nie pozwala na przyjęcie, że treść tego przepisu następująca po spójniku „a" modyfikuje regułę głoszącą, że wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych nie jest pomniejszana o wartość dokonanych odpisów amortyzacyjnych.

W omawianym wyroku nie podzielono tez sformułowanych w wyroku WSA w Kielcach z 13 lutego 2019 r., I SA/Ke 3/19. Zauważono przy tym, że pogląd wyrażony w powołanym ostatnio orzeczeniu nie został podzielony w wyrokach WSA w Gliwicach z 05 listopada 2019 r., I SA/Gl 1108/19, WSA w Łodzi z 09 stycznia 2020 r., I SA/Łd 767/19, I SA/Łd 768/19, I SA/Łd 769/19, I SA/Łd 766/19, I SA/Łd 765/19, WSA w Gliwicach z 14 stycznia 2020 r., I SA/Gl 816/19, I SA/Gl 815/19, I SA/Gl 814/19, WSA w Kielcach z 12 marca 2020 r., I SA/Ke 36/20.

5. Zagadnienie: możliwość skutecznego wniesienia skargi na czynność egzekucyjną po uchyleniu kwestionowanej za jej pomocą czynności organu egzekucyjnego - wyrok z dnia 30 stycznia 2020 r., sygn. akt I SA/Po 931/19.

W realiach omawianego wyroku organ pierwszej instancji odmówił skarżącemu wszczęcia postępowania w następstwie wniesionej skargi na czynność egzekucyjną. W ocenie organów uchylenie kwestionowanych czynności

egzekucyjnych przed wpływem omawianej skargi do organu jest równoznaczne z brakiem możliwości wszczęcia postępowania inicjowanego jej wniesieniem.

W ocenie sądu zaskarżenie za pomocą skargi na czynność egzekucyjną czynności uchylonej przed wpływem omawianego środka zaskarżenia do organu nie stanowi oczywistej przeszkody jej rozpoznania. Na gruncie ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1314 ze zm. – dalej w skrócie: „u.p.e.a.") brak jest przepisu, który wyłączałby rozpoznanie skargi na czynność egzekucyjną po uchyleniu kwestionowanej za jej pomocą czynności. W przypadku rozpoznania omawianej skargi już po uchyleniu kwestionowanej czynności niemożliwe staje się jedynie jej uchylenie. Rozpoznanie skargi w omawianych okolicznościach nie wyklucza jednak dokonania oceny prawidłowości kwestionowanej czynności. Nawet zakończenie postępowania egzekucyjnego nie niweczy możliwości wniesienia skargi na czynności egzekucyjne, ani nie stanowi przeszkody jej rozstrzygnięcia. Przyjęcie założenia, że zakończenie postępowania egzekucyjnego wyklucza możliwość złożenia skargi na czynności egzekucyjne, pozbawiałoby zobowiązanego, od którego obowiązek wyegzekwowano, realnej możliwości złożenia skargi na tę czynność egzekucyjną, która do wyegzekwowania takiego obowiązku doprowadziła. Pozostawałoby to także w oczywistej sprzeczności z art. 54 § 4 u.p.e.a., który to określając termin do wniesienia skargi na 14 dni od dnia dokonania tej czynności, możliwość jej wniesienia odnosi tylko do daty dokonania czynności, a nie do tego, czy postępowanie egzekucyjne jeszcze się toczy, czy też zostało już zakończone. Aprobata poglądu zakładającego, że uchylenie czynności egzekucyjnej zakwestionowanej za pomocą skargi z art. 54 § 1 u.p.e.a., skutkuje brakiem możliwości wszczęcia postępowania wywołanego jej wniesieniem skutkowałoby pozbawieniem zobowiązanego prawa do zweryfikowania legalności działań organu egzekucyjnego zmierzających do zastosowania lub zrealizowania środka egzekucyjnego. W sytuacji odmowy wszczęcia postępowania wywołanego skargą na czynność egzekucyjną kontroli sądu administracyjnego poddane mogłyby zostać jedynie postanowienia w tym przedmiocie nie zaś orzeczenia rozważające legalność kwestionowanych czynności egzekucyjnych.

W omawianym wyroku podzielono pogląd wyrażony w wyroku NSA z 16 czerwca 2010 r., II FSK 209/09, WSA w Gdańsku z 21 sierpnia 2019 r., I SA/Gd 1010/19, WSA w Gliwicach z 19 czerwca 2018 r., I SA/Gl 302/18. Nie podzielono

poglądu wyrażonego przez WSA w Poznaniu w wyroku z 20 lutego 2019 r., I SA/Po 1031/18.

6. **Zagadnienie: wstrzymanie wykonania decyzji – postanowienie z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt III SA/Po 394/20.**

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2020 roku o sygn. akt III SA/Po 394/20 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, w sprawie ze skargi na decyzję Dyrektora ARiMR w przedmiocie odmowy przyznania płatności rolnośrodowiskowej PROW 2007-2013 po wznowieniu postępowania, postanowił odmówić wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji.

Sąd wyjaśnił, że decyzja rozstrzygająca o uchyleniu dotychczasowej decyzji oraz o odmowie przyznania płatności nie podlega wykonaniu. Skutek prawny takiej decyzji, aktualizacja kompetencji do wydania decyzji ustalającej kwotę nienależnie pobranych płatności, nie jest objęty zakresem postępowania o wstrzymanie wykonania zaskarżonego aktu.

Instytucja wstrzymania wykonania aktu lub czynności administracyjnej dotyczy obowiązków, których wykonanie może spowodować szkodę lub trudne do odwrócenia skutki. Aktualizacja kompetencji organu do wydania decyzji nie ma cech i nie prowadzi do powstania sytuacji prawnej nałożenia na skarżącego obowiązku. W konsekwencji nie ma podstaw do przyjmowania stanowiska, że skutkiem wydania zaskarżonej decyzji może być szkoda wynikająca z przymusowej realizacji obowiązku, który podlega wykonaniu.

Skutkiem wydania zaskarżonej decyzji nie jest obowiązek zapłaty. Zaskarżoną decyzją, w postępowaniu wznowieniowym, rozstrzygnięto na nowo kwestię prawa do otrzymania płatności. Autor wniosku błędnie przyjmuje, że skutkiem zaskarżonej decyzji może być wszczęcie i prowadzenie egzekucji. O tym czy powstaje obowiązek zwrotu nienależnie pobranych płatności nie rozstrzyga tylko kwestia nienależnie pobranych płatności, ale także dobra lub zła wiara beneficjenta, czy też błąd organu administracji publicznej. Obowiązek zapłaty podlegający wykonaniu w drodze egzekucji administracyjnej powstaje w wyniku wydania decyzji o ustaleniu nienależnie pobranych płatności.

7. **Zagadnienie: sprawy ubezpieczeń społecznych, prawo do zwolnienia z opłacania należności z tytułu składek za okres od marca do maja 2020 roku – wyrok z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt III SA/Po 474/20.**

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2020 roku o sygn. akt III SA/Po 474/20 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu uchylił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie odmowy prawa do zwolnienia z opłacania należności z tytułu składek za okres od marca do maja 2020 roku. Wyrok nie jest prawomocny.

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił zwolnienia z opłacania należności z tytułu składek na własne obowiązkowe ubezpieczenie przedsiębiorcy. Organ wyjaśnił, że w miesiącu marcu 2020 roku wnioskodawczyni korzystała jeszcze z tzw. ulgi na start i odmówił zwolnienia z opłacania składek za okres od marca 2020 roku do maja 2020 roku. Organ stwierdził, że wnioskodawczyni przysługuje prawo ubiegania się o zwolnienie ze składek za okres od kwietnia 2020 do maja 2020 roku, co wymaga złożenia ponownego wniosku obejmującego tylko ten okres.

Sąd wskazał, że ustawodawca określił dwa sposoby załatwienia sprawy zwolnienia z obowiązku opłacania składek za okres od marca 2020 roku do maja 2020 roku. Informacja o zwolnieniu z obowiązku opłacania należności z tytułu składek oraz decyzja o odmowie zwolnienia z obowiązku opłacania należności z tytułu składek (art. 31zq ust. 5, ust. 7 ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciw działaniem i zwalczeniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych).

Sąd wyjaśnił, że przedmiot postępowania o zwolnienie z opłacania składek za okres od marca 2020 roku do maja 2020 roku jest podzielny w tym sensie, że kwestia zwolnienia z obowiązku opłacania składek za każdy z okresów składkowych objętych wnioskiem (marzec, kwiecień, maj) może być przedmiotem odrębnego rozstrzygnięcia; możliwe jest rozstrzyganie, co do istoty o prawie do zwolnienia z opłacania składek osobno za każdy z okresów składkowych objętych wnioskiem.

Sąd zobowiązał organ, aby przy ponownym rozpoznaniu sprawy uwzględnił, że ustalenie o braku podstaw do zwolnienia z opłacania składek za marzec 2020 rok aktualizuje i usprawiedliwia wydanie rozstrzygnięcia o odmowie zwolnienia z opłacania składek tylko w tym zakresie, czyli w odniesieniu do miesiąca marca 2020

roku. Rozstrzygnięcie, co do zasadności zwolnienia z opłacania składek za kwiecień 2020 roku oraz za maj 2020 roku musi poprzedzać merytoryczne rozważenie przesłanek zwolnienia z opłacania składek za ten okres. Natomiast nieprawidłowości w podaniu dotyczące "sformułowania wniosku" należy usuwać poprzez wezwanie strony do poprawienia/usunięcia braków wniosku w trybie art. 64 §1 i § 2 K.p.a.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2020 roku o sygn. akt III SA/Po 406/20 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu uchylił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie odmowy prawa do zwolnienia z opłacania należności z tytułu składek za okres od marca do maja 2020 roku. Wyrok nie jest prawomocny.

Zaskarżoną decyzją, skierowaną do spółki cywilnej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił zwolnienia z opłacenia należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Pracy i Fundusz Solidarnościowy za okres od marca 2020 do maja 2020 roku.

Organ wyjaśnił, że wniosek dotyczy zwolnienia z obowiązku opłacania należności za osoby ubezpieczone. Spółka nie miała zgłoszonych do ubezpieczeń społecznych pracowników, ani zleceniobiorców. Wspólnicy spółki cywilnej mogą ubiegać się o zwolnienie z opłacania należności na własne ubezpieczenie, jako osoby fizyczne. Podsumowując organ stwierdził, że "na podstawie wniosku z dnia 8 maja 2020 roku wspólnikom nie przysługuje prawo do zwolnienia z opłacenia należności z tytułu składek za okres od marca 2020 roku do maja 2020 roku".

Sąd wskazał, że skoro na etapie wszczęcia postępowania, na podstawie treści wniosku, organ przyjmował ustalenie, że PROM-MEDYK s.c. nie ma obowiązku opłacania składek za zgłoszonych do ubezpieczenia pracowników, czy zleceniobiorców, to konsekwentnie na etapie rozstrzygania sprawy powinien uznać, że postępowanie jest bezprzedmiotowe, co powinno skutkować wydaniem decyzji o umorzeniu postępowania.

Sąd uznał, że zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych załatwił odmownie sprawę, co do której nie dysponował żądaniem wszczęcia postępowania. Analiza akt sprawy, że Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych znana była rzeczywista treść żądania wniosku z dnia 8 maja 2020 roku.

Od dnia 5 października 1999 roku Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej "PROM-MEDYK" s.c. figuruje w ewidencji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jako płatnik składek. Taki stan rzeczy koresponduje z zapisem §8 umowy z dnia 15

listopada 2000 roku zawiązującej spółkę cywilną "PROM-MEDYK". Podział zysku w Spółce "następuje po opłaceniu zaliczek na należne podatki i inne obowiązkowe opłaty". Spółka zgłosiła do ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego tylko wspólników: trzech wspólników w pełnym zakresie oraz siedmiu wspólników w zakresie ubezpieczenia zdrowotnego. Składki należne ze wskazanych tytułów opłacane były z rachunku bankowego Spółki. Z kolei nienależnie opłacone składki Zakład Ubezpieczeń Społecznych zwracał na rachunek bankowy Spółki.

Sąd uznał, że rzeczywistą wolą autora podania nie było ubieganie się o zwolnienie z nieistniejącego obowiązku opłacania składek za pracowników, czy zleceniobiorców, lecz faktycznie realizowanego przez spółkę cywilną, jako płatnika składek, obowiązku uiszczania składek za wspólników spółki cywilnej.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględni, że stroną postępowania o zwolnienie z obowiązku opłacania należności z tytułu składek nie była spółka cywilna PROM-MEDYK", lecz jej wspólnicy. Braki formalne w zakresie wskazania/oznaczenia osoby, której dotyczy żądanie wniosku, należy usuwać poprzez wezwanie strony postępowania do ich usunięcia. Wykonanie wezwania w zakreślonym terminie skutkować będzie przyjęciem stanowiska, że wniosek został złożony z zachowaniem terminu określonego w art. 31zp ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

8. Zagadnienie: sprawy ubezpieczeń zdrowotnych, potwierdzanie prawa do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych - wyrok z dnia 26 listopada 2020 r., sygn. akt III SA/Po 542/20.

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2020 roku o sygn. akt III SA/Po 542/20 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu uchylił decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kaliszu w przedmiocie odmowy prawa do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz poprzedzającą ją decyzję Burmistrza Jarocina z dnia 10 stycznia 2019 roku. Wyrok nie jest prawomocny.

Sąd wyjaśnił, że na mocy przepisów Konstytucji RP, w zakresie świadczeń określonych ustawą, obywatel ma prawo do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a więc nabywa to prawo z chwilą spełnienia przesłanek ustawowych. Organom administracji publicznej nie udzielono kompetencji do rozstrzygania o przyznaniu lub odmowie przyznania prawa do świadczeń opieki zdrowotnej.

Przepis art. 54 ust. 3 pkt 4 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nie ustanawia kompetencji do orzekania w oparciu o uznanie administracyjne właściwe dla spraw dotyczących świadczeń z opieki społecznej. Odesłanie do przepisu art. 12 ustawa z dnia 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej (Dz.U. 2020, poz. 1876) ma charakter uzupełniający i nie prowadzi do zmiany kompetencji potwierdzania finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych na, właściwą dla spraw dotyczących świadczeń z opieki społecznej, opartą na uznaniu administracyjnym, kompetencję możności odmowy przyznania świadczenia. Decyzja w sprawie potwierdzenia prawa do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych jest aktem prawnym deklaratoryjnym i związanym.

W konsekwencji na gruncie sprawy dotyczącej potwierdzania prawa do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych organ administracji publicznej nie może "odmówić przyznania pomocy w formie prawa do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych" oraz uzasadniać wydania takiego rozstrzygnięcia tym, że świadczeniobiorca jest w stanie przezwyciężyć trudną sytuację życiową, gdyż nie przedstawia aktualnego zaświadczenia o niezdolności do pracy, a więc ma możliwość uzyskania ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu zarejestrowania w Powiatowym Urzędzie Pracy, jako osoba bezrobotna.

9. Zagadnienie: sprawy budżetowe jednostek samorządu terytorialnego (oświata) - wyrok z dnia 11 lutego 2020 r., sygn. akt III SA/Po 745/19.

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2020 roku o sygn. akt III SA/Po 745/19 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu stwierdza bezskuteczność czynności obejmującej zwrot wniosku o wypłatę dotacji. Wyrok jest prawomocny.

Skarga została uwzględniona, ponieważ organ naruszył przepisy prawa materialnego, to jest art. 26 ust. 5 oraz art. 47 ustawy o finansowaniu zadań oświatowych w sposób, który miał wpływ na wynik sprawy w rozumieniu art. 146 § 1 w związku z art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Sąd wyjaśnił, że w każdym przypadku wystąpienia przez podmiot prowadzący szkołę z wnioskiem o wypłatę dotacji na podstawie art. 26 ust. 5 ustawy o finansowaniu zadań oświatowych organ dotujący ma obowiązek rozpoznania żądania co do istoty. Organ dotujący może zatem przekazać dotację w wysokości zgodnej z wnioskiem, ustalić i przekazać dotację w wysokości innej od wnioskowanej (częściowo odmówić przekazania dotacji) albo odmówić przekazania dotacji w całości.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ został zobowiązany przyjmować, że zaskarżone działanie nie wywołało skutków równoważnych zwrotowi wniosku o wypłatę dotacji. Sąd stwierdził jednocześnie, że na obecnym etapie postępowania wykluczone jest uznanie obowiązku wypłaty spornej dotacji na podstawie art. 146 §2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Żądanie strony nie zostało dotychczas rozpoznane przez organ administracji publicznej. Przedmiotem postępowania sądowoadministracyjnego nie jest i nie może być, wyręczanie organów administracji publicznej w załatwianiu spraw administracyjnych.

10. Zagadnienie: prawo miejscowe - skargi na uchwały rady gminy - wyrok z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt III SA/Po 359/20.

Wyrokiem z dnia 29 września 2020 roku o sygn. akt III SA/Po 359/20 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu stwierdził nieważność uchwały Rady Miejskiej w Witkowie z dnia 20 listopada 2009 roku nr XXVII/237/09 w przedmiocie wprowadzenia regulaminu korzystania z obiektu sportowego "ORLIK 2012". Wyrok jest prawomocny.

Sąd wyjaśnił, że przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) określa ustawowe upoważnienie dla rady gminy do wydania aktu prawa miejscowego obejmującego zasad i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej.

Istota regulaminu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej obejmuje tworzenie warunków do niezakłócanej i bezpiecznej realizacji prawa do korzystania z obiektów użyteczności publicznej. Do osiągnięcia takiego celu w wielu przypadkach niewystarczające są nawet sankcje karne ustanowione Kodeksem wykroczeń, czy Kodeksem karnym. Okoliczność, że w regulaminie korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej zamieszczone zostają zapisy o tożsamym lub częściowo tożsamym zakresie odniesienia, co zakazy unormowane w powołanych powyżej ustawach, nie stanowi o niedozwolonej ingerencji w regulację ustawową.

Regulamin korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, jako akt prawa miejscowego, niesie ze sobą nową wartość normatywną. Polega ona na tym, że w odniesieniu do osób, które nie przestrzegają zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, poza sankcjami przypisanymi do czynów zabronionych na mocy przepisów ustawowych, przypisana zostaje także sankcja prawa miejscowego obejmująca niedopuszczenie do korzystania lub przerwanie korzystania z obiektu użyteczności publicznej. W ten sposób regulamin wydany na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym staje się gwarancją zachowania stałej i niezakłóconej powszechnej dostępności gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej.

Zakwestionowany skargą akt prawa miejscowego nie stanowi pełnej, wyczerpującej regulacji prawnej. Określone w nim zasady korzystania z obiektu sportowego "ORLIK 2012" w żadnym zakresie nie zostały powiązane z sankcją niedopuszczenia do korzystania lub przerwania korzystania z tego obiektu sportowego. Brak wskazanego powiązania jest pominięciem prawodawczym o cechach istotnego naruszenia prawa. Ujawnione pominięcie prawodawcze nie pozwala przyjąć, że zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej są realizowane na mocy zaskarżonej uchwały rady gminy.

Skoro zaskarżona uchwała Rady Miejskiej nie wprowadza dodatkowych ograniczeń/sankcji w stosunku do tych, które wynikają z przepisów ustawowych, to uznać należy, że kwestia dostępu do korzystania z obiektu sportowego "ORLIK 2012" ukształtowana została jedynie przepisami ustawowymi. Uchwała nie zawiera unormowania szczególnego i kompleksowego składającego się na zbiór zasad postępowania, jakim jest regulamin.

W opisanej powyżej sytuacji cel normatywny aktu prawa miejscowego wydawanego na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym - ochrona powszechnej dostępności obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, nie może zostać osiągnięty, gdyż regulamin korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej pozostaje jedynie źródłem informacji o obowiązkach sankcjonowanych na gruncie przepisów ustawowych.

11. Zagadnienie: związek pomiędzy rejestracją pojazdu a możliwością zwrotu podatku akcyzowego - wyrok z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt III SA/Po 171/20.

Zarejestrowanie samochodu osobowego, do którego odwołuje się art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 864 ze zm.), odczytywane z perspektywy przepisów ustawy – Prawo o ruchu drogowym – ograniczając się w tym miejscu jedynie do wykładni językowej tego przepisu – powiązać można, jak uczynił to organ podatkowy, z każdą rejestracją pojazdu, jaka następuje w świetle cytowanych przepisów, a więc także z czasową rejestracją, o której stanowi art. 74 ust. 2 w pkt 1, czy pkt 2 P.r.d. Nie można jednak pominąć, że takie literalne odczytywanie art. 107 ust. 1 u.p.a. budzi poważne wątpliwości – przechodząc już do wykładni funkcjonalnej – jeśli uwzględni się charakterystykę samego podatku akcyzowego, a zwłaszcza jego konsumpcyjny oraz jednofazowy charakter. Podatek akcyzowy stanowi bowiem podatek nakładany na konsumpcję oznaczonych towarów (zasada konsumpcyjności). Jednocześnie z uwagi na jego jednofazowość (zasada jednofazowości) pobierany jest on z założenia na pierwszym szczeblu obrotu danym towarem. Stąd w razie, gdyby pomimo zapłaty podatku akcyzowego nie doszło jednak w kraju do konsumpcji określonego towaru, ustawodawca przewiduje możliwość zwrotu podatku, czego przykładem jest właśnie poddany analizie art. 107 ust. 1 u.p.a. (por. także art. 82 ust. 1 i 2 u.p.a. – warte uwagi jest to, że zwrot nie przysługuje wówczas od wyrobów akcyzowych oznaczonych znakami akcyzy, zob. art. 82 ust. 5 u.p.a., lecz ustawodawca przewidział możliwość zdjęcia tych znaków, art. 123 ust. 1 u.p.a.). Zwrot nie stanowi w tym ujęciu wyjątku od opodatkowania podatkiem akcyzowym, lecz jest elementem konstrukcyjnym tego podatku, uwzględniającym wskazane, charakteryzujące go

zasady (czym innym jest zwrot, poprzez który realizuje się zwolnienie od podatku akcyzowego, por. np. art. 31 ust. 4 u.p.a.).

Tymczasem nie każdy przewidziany przez ustawodawcę w przepisach ustawy – Prawo o ruchu drogowym przypadek rejestracji otwiera w swej istocie prawną możliwość konsumpcji samochodu osobowego na terytorium Rzeczpospolitej Polskiej. W omawianej sprawie strona zaznaczyła, że czasowa rejestracja nastąpiła w celu wywozu pojazdu za granicę kraju, tak też przyjął organ wskazując w treści uzasadnienia swojego rozstrzygnięcia przepis art. 74 ust. 2 pkt 2 lit. a P.r.d. Czasowa rejestracja przewidziana w przepisie art. 74 ust. 2 pkt 2 lit. a – a więc rejestracja w celu umożliwienia wywozu pojazdu za granicę - co wynika expressis verbis z treści tego przepisu zmierza do konsumpcji pojazdu poza granicami kraju służąc bezpośrednio wyłącznie jego wywozowi poza terytorium Rzeczpospolitej Polskiej. Ze względu zatem na wykazaną istotę podatku akcyzowego wykładnia art. 107 ust. 1 u.p.a. nie powinna uwzględniać tego rodzaju rejestracji, jako przeszkody do zwrotu podatku. Przyjęciu przeciwnego założenia sprzeciwiają się wartości, jakie legły u podstaw opodatkowania podatkiem akcyzowym, a jakie poddane zostały ochronie poprzez ustanowienie wspomnianych zasad tego opodatkowania.

Warunek braku rejestracji zgodnie z przepisami ustawy – Prawo o ruchu drogowym należy w konsekwencji interpretować zgodnie z zasadą konsumpcyjności, a nie zasadami dotyczącymi rejestracji pojazdów wynikającymi z przepisów P.r.d. Wprowadzenie przesłanki wymagającej, aby samochód osobowy nie był wcześniej zarejestrowany na terytorium kraju związane jest z realizacją zasady opodatkowania wyrobów akcyzowych w kraju ich konsumpcji. Akcyza jako podatek konsumpcyjny jest podatkiem pośrednim, co oznacza, że faktycznym podmiotem ponoszącym ciężar opodatkowania akcyzą jest ostateczny konsument, a nie podmiot formalnie zobowiązany do naliczenia i zapłaty tego podatku (zob. wyrok NSA z 22 stycznia 2020 r., sygn. akt I GSK 547/17, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, na stronie: http://orzeczenia.nsa.gov.pl/).

Za przyjęciem wykładni funkcjonalnej przemawia także wzgląd na racjonalność ustawodawcy, który z jednej strony poddał konsumpcję samochodów osobowych – nie będących nota bene wyrobami akcyzowymi – opodatkowaniu podatkiem akcyzowym, aby z drugiej strony wprost przewidzieć prawną możliwość niedopuszczenia do tej konsumpcji na terenie kraju, poprzez wywóz samochodu osobowego za granicę z wykorzystaniem jego czasowej rejestracji, o której mowa w

art. 74 ust. 2 pkt 2 lit. a P.r.d. Nie do przyjęcia byłaby natomiast taka konkluzja, w której racjonalny ustawodawca tworząc jedną instytucję prawną nie uwzględnia sposobu ukształtowania innej instytucji prawnej, która zostaje z tą pierwszą ściśle powiązana.

Zasadne staje się wobec powyższego przyjęcie – w powołaniu na wykładnię funkcjonalną art. 107 ust. 1 u.p.a. – że czasowa rejestracja, o której mowa w art. 74 ust. 2 pkt 2 lit. a P.r.d. nie stanowi sama przez się przeszkody do dokonania zwrotu podatku akcyzowego zapłaconego uprzednio na terytorium kraju od oznaczonego samochodu osobowego. Przyjęciu tej wykładni nie sprzeciwia się jednocześnie, co zostało już zasygnalizowane w poczynionych rozważaniach, charakter regulacji art. 107 ust. 1 u.p.a.

Organ podatkowy wykluczając w zaskarżonej decyzji możliwość sięgnięcia do zasady in dubio pro tributario z art. 2a Ordynacji podatkowej poprzestał wyłącznie na wykładni językowej art. 107 ust. 1 u.p.a. Jak zostało natomiast wykazane w dotychczasowych rozważaniach wykładnia językowa art. 107 ust. 1 u.p.a. – przy uwzględnieniu wartości przypisywanych ustawodawcy, jak również przy założeniu jego racjonalności – rodzi istotne wątpliwości interpretacyjne, które – przyjmując również zasadę in dubio pro tributario – powinny zostać rozstrzygnięte na korzyść podatnika. Niezaprzeczalnie bowiem uznanie zaprezentowanej w niniejszym uzasadnieniu wykładni funkcjonalnej art. 107 ust. 1 u.p.a. nie prowadzi do pogorszenia sytuacji prawnej podatnika.

12. Zagadnienie: postępowanie egzekucyjne dotyczące zaległości z tytułu opłaty abonamentowej – wyrok z dnia 4 lutego 2020 r., sygn. akt III SA/Po 718/19.

Istota sporu sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie, czy istnieje obowiązek zapłaty abonamentu, który został naliczony za korzystanie z radioodbiornika i odbiornika telewizyjnego w sytuacji, gdy wierzyciel nie wykazał, że skarżącemu doręczono zawiadomienie o nadaniu indywidualnego numeru identyfikacyjnego. Skarżący twierdzi bowiem, że nie otrzymał takiego zawiadomienia.

Uprawnienia do wystawiania tytułów wykonawczych i egzekwowania realizacji obowiązku wnoszenia opłat abonamentowych wynikają wprost z przepisu art. 7 ust. 3

ustawy abonamentowej z dnia 21 kwietnia 2005r. (t.j. Dz. U. 2019.1801) , dalej:"u.o.a." . Zatem nie budzi wątpliwości, że skoro jej uprawnienia opierają się na ustawowo sformułowanym obowiązku, to podmiot jest uprawniony do prowadzenia egzekucji administracyjnej w zakresie realizacji obowiązku wnoszenia opłat abonamentowych. Przywołać przy tym należy stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 marca 2010 r., sygn. akt K 24/08 (opubl. OTK-A z 2010 r. Nr 3, poz. 22) stwierdził, że mimo, iż obowiązek uiszczania abonamentu nie należy do zakresu administracji rządowej, przepis art. 3 u.p.e.a. nie stanowi przeszkody prowadzenia egzekucji administracyjnej opłat abonamentowych. Podmiot jest wierzycielem i egzekucja nieuiszczonego abonamentu jest prawnie możliwa, gdyż ustawa o opłatach abonamentowych, jako lex specialis, ma pierwszeństwo przed przepisami ustawy o postępowaniu egzekucyjnym. Nie ustala się wysokości należności z tytułu niezapłaconego abonamentu, bo wysokość ta i obowiązek zapłaty wynikają wprost z przepisów ustawy.

W ocenie Sądu warunkiem wystarczającym, a zarazem koniecznym, istnienia obowiązku uiszczenia opłaty abonamentowej jest używanie odbiornika RTV. Data rejestracji odbiornika wyznacza termin płatności abonamentu RTV. Sąd podziela w tym względzie stanowisko zaprezentowane w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 grudnia 2016 r. w sprawie sygn. akt II FSK 2116/16 (Lex nr 2190429). W swoich wywodach NSA stwierdził, że u.o.a. statuuje dwa obowiązki posiadaczy odbiorników RTV: jeden w zakresie uiszczania opłaty abonamentowej (art. 2) oraz drugi dotyczący rejestracji (art. 5). Jakkolwiek w ujęciu funkcjonalnym są one powiązane, to w sensie prawnym są to jednak dwa odrębne obowiązki. Obowiązek więc posiadania dowodu rejestracji odbiornika RTV należy więc odnosić do obowiązku rejestracji, a nie jako przesłankę obowiązku uiszczania opłaty abonamentowej. Ten drugi obowiązek istnieje niezależnie od posiadania dowodu ich rejestracji. Tak więc po zarejestrowaniu odbiornika RTV uiszczanie opłaty abonamentowej jest obowiązkiem, który wynika z mocy samego prawa, dlatego dla jej realizacji nie jest konieczna konkretyzacja w drodze indywidualnego aktu administracyjnego.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 u.o.a., kontrolę wykonywania obowiązku rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych oraz obowiązku uiszczania opłaty abonamentowej prowadzi operator wyznaczony w rozumieniu ustawy z dnia 23

listopada 2012 r. - Prawo pocztowe. Obowiązek posiadania dowodu rejestracji odbiornika RTV należy więc odnosić do obowiązku rejestracji, a nie jako przesłankę obowiązku uiszczania opłaty abonamentowej. Ten drugi obowiązek istnieje bowiem niezależnie od posiadania dowodu ich rejestracji. Analogiczne wnioski wynikają z wyroku NSA z dnia 1 czerwca 2016 r., II GSK 913/15 (Lex 2141379).

Stosownie do art. 2 ust. 1 u.o.a., za używanie odbiorników radiofonicznych oraz telewizyjnych pobiera się opłaty abonamentowe. Domniemywa się przy tym, że osoba, która posiada odbiornik radiofoniczny lub telewizyjny w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, używa tego odbiornika. Stosownie natomiast do art. 2 ust. 3 u.o.a. obowiązek uiszczania opłaty abonamentowej powstaje z pierwszym dniem miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano rejestracji odbiornika radiofonicznego lub telewizyjnego.

W ocenie Sądu warunkiem wystarczającym, a zarazem koniecznym, istnienia obowiązku uiszczenia opłaty abonamentowej jest używanie odbiornika RTV. Data rejestracji odbiornika wyznacza termin płatności abonamentu RTV.

W materiale dowodowym sprawy nie ma dowodów, że wierzyciel skutecznie doręczył zobowiązanemu indywidualny numer identyfikacyjny. W aktach sprawy jest zawiadomienie o nadaniu numeru identyfikacyjnego, ale nie ma jakiegokolwiek dowodu, że pismo to zostało skutecznie doręczone skarżącemu tym bardziej, że było adresowane na adres lokalu, który został już w tym czasie sprzedany.

Skarżący twierdzi ponadto, że dokonał skutecznie wyrejestrowania odbiornika, ale ze względu na upływ czasu nie posiada odpowiednich dokumentów w tym zakresie. Swoje twierdzenie uprawdopodabnia poprzez złożenie ww aktu notarialnego stwierdzając, że sprzedając mieszkanie wyrejestrował odbiornik. Ponieważ miało to miejsce przeszło 10 lat temu, toteż nie miał obowiązku przechowywać dokumentów, w tym dowodu wyrejestrowania odbiornika, przez tak długi okres.

Otóż Sąd zauważa, że wprawdzie wierzyciel może uznawać, iż nie doszło do skutecznego wyrejestrowania odbiornika, jednak winien szerzej uzasadnić swoje stanowisko w tym zakresie.

Wierzyciel domaga się zapłaty abonamentu, a sam nie wykazał zarejestrowania odbiornika na imię i nazwisko skarżącego. Skoro skarżący zarzuca organowi, że ten nie wykazał aby skarżący posiadał odbiornik wymagający opłaty, obowiązkiem organu jest to wykazać. W omawianej sprawie wierzyciel ograniczył swoją

argumentację do stwierdzenia, że skarżący nie udokumentował faktu wyrejestrowania odbiornika. Tymczasem wierzyciel nie wykazał zarejestrowania odbiornika na imię i nazwisko skarżącego. Ponadto w okolicznościach niniejszej sprawy wieloletni brak jakiejkolwiek reakcji wierzyciela na nieuiszczanie opłat abonamentowych należy uznać usprawiedliwione przeświadczenie strony o braku obowiązku dokonywania opłat . Sąd stwierdza, że z żadnych przepisów prawa nie wynika, że strona jest zobowiązana posiadać i bezterminowo przechowywać dokument wyrejestrowania odbiornika. W tym miejscu podkreślenia wymaga to, że wierzyciel nie wskazuje w jaki sposób i przez jaki czas sam przechowuje dokumenty związane z rejestracją (w tym wyrejestrowaniem) odbiorników RTV. Sąd stwierdza, że skoro termin przedawnienia opłat abonamentowych jest pięcioletni (art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej) , to nie sposób wymagać od strony, aby dokument związany z rejestracją (wyrejestrowaniem przechowywała w nieskończoność.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd wskazał, że wierzyciel zobowiązany jest do ustalenia i wyjaśnienia kwestii zarejestrowania odbiornika, gdyż to ona przesądza o istnieniu lub nieistnieniu egzekwowanego obowiązku.

13. Nieprawomocny wyrok z dnia 23 września 2020 r., sygn. akt III SA/Po 352/20.

Prokurator zaskarżył uchwałę rady powiatu w przedmiocie ustalenia wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie statków lub innych obiektów pływających usuniętych z obszaru wodnego, wydaną na podstawie art. 31 ust. 1 w zw. z ust. 4 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1482 ze zm.), zarzucając brak uzasadnienia ustalonych w załączniku do uchwały maksymalnych opłat za usunięcie i przechowywanie statków lub innych obiektów pływających przez nieodniesienie się do kosztów ich usuwania i przechowywania na obszarze danego powiatu.

Przepis art. 31 ust. 1 powyższej ustawy stanowi, że rada powiatu, biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań, o których mowa w art. 30 ust. 3 tej ustawy, oraz koszty usuwania i przechowywania statków lub innych obiektów pływających na obszarze danego powiatu, ustala corocznie, w drodze uchwały,

wysokość opłat za usunięcie i przechowywanie tych statków lub innych obiektów pływających.

Oddalając skargę Sąd podniósł, że co do zasady rację ma skarżący, że skoro art. 31 ust. 1 powyższej ustawy stanowi, że wysokość przedmiotowych opłat jest ustalana przy wzięciu pod uwagę kosztów usuwania i przechowywania statków lub innych obiektów pływających, organ - ustalając stawki na poziomie maksymalnym - miał obowiązek w uzasadnieniu uchwały odnieść się do kosztów tych czynności.

Sąd wskazał jednak, że powyższy obowiązek musi być możliwy do spełnienia. Nie jest on możliwy do spełnienia, gdy koszty te - rozumiane jako koszty rzeczywiste, to znaczy mogące być ustalone na podstawie wcześniej poniesionych kosztów za usunięcie obiektu pływającego - nie są możliwe do ustalenia. W związku z corocznym ustalaniem wysokości przedmiotowych opłat, koszty te można ustalić jedynie na podstawie danych z lat ubiegłych (tu powołano wyroki NSA o sygn. akt I OSK 885/19, I OSK 973/19, I OSK 1612/19 i I OSK 2888/19 odnoszące się do opłat z tytułu usunięcia pojazdu z drogi). W odpowiedzi na skargę organ podniósł zaś, że od dnia wejścia w życie przepisów powyższej ustawy na terenie powiatu nie zaistniała konieczność usunięcia obiektu pływającego. W związku z obowiązkiem zachowania dyscypliny finansów publicznych nie można zaś od organu wymagać, aby w takiej sytuacji wydatkował publiczne środki na czynności mające na celu ustalenie potencjalnych, a nie rzeczywistych kosztów usunięcia obiektów pływających. Oznacza to, że w tym konkretnym przypadku nie było możliwości wzięcia pod uwagę kosztów, o których mowa w art. 31 ust. 1 powyższej ustawy.

Choć powyższe należało zaznaczyć w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, to jednak brak ten narusza art. 31 ust. 1 powyższej ustawy, ale nieistotnie, stąd nie skutkuje stwierdzeniem nieważności uchwały. Informację o braku dokonania dotychczas usunięcia obiektu pływającego na terenie powiatu na podstawie przepisów tej ustawy organ podał dopiero w odpowiedzi na skargę. Samo w sobie nie może to skutkować uznaniem, że doszło do istotnego naruszenia prawa. Skarżący nie podważył podanej w odpowiedzi na skargę powyższej informacji, stąd Sąd nie odmówił jej wiarygodności. Istotne jest bowiem, aby organ nadzoru, prokurator czy Sąd miał możliwość skontrolowania wysokości ustalonych opłat w kontekście motywów, jakimi kierował się organ przy ich ustalaniu. Skarżący nie twierdził jednocześnie, że ustalenie maksymalnych opłat nie odzwierciedla rzeczywistych

kosztów czynności, a jedynie że zaskarżona uchwała nie ma stosownego uzasadnienia w tym zakresie.

W orzecznictwie w powyższym przedmiocie istnieje rozbieżność. Konkurencyjna linia orzecznicza wojewódzkich sądów administracyjnych zmierza w przeciwnym kierunku - stwierdzania nieważności uchwał (np. prawomocne wyroki o sygn. akt II SA/Ol 63/20, II SA/Łd 213/20, II SA/Go 372/20).

14. Prawomocny wyrok z 23 lipca 2020 r., sygn. akt III SA/Po 335/20.

Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały rady powiatu określającej rozkład godzin pracy aptek ogólnodostępnych i rozkład dyżurów aptek w porze nocnej, w niedziele, święta i inne dni wolne od pracy, w części wprowadzającej możliwość pełnienia w porze nocnej dyżuru pod wskazanym numerem telefonu.

Sąd uznał, że rozkład godzin pracy aptek ogólnodostępnych powinien zapewniać dostępność świadczeń również w porze nocnej, bowiem nie sposób przewidzieć prawdopodobieństwa pojawienia się zdarzeń zagrażających zdrowiu lub życiu człowieka (art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne; Dz. U. z 2019 r., poz. 499 ze zm.). Nie ma przy tym dla rozstrzygnięcia znaczenia, że w aptekach w porze nocnej powszechnie stosuje się wydawanie leków przez niewielkie okienka znajdujące się w drzwiach wejściowych czy zasygnalizowanie przybycia do apteki dzwonkiem alarmowym. Rozwiązania te nie ograniczają dostępności do usług aptecznych w istotny sposób, czego nie można powiedzieć o uprzednim telefonicznym skontaktowaniu się pod wskazany numer telefonu. W przypadku bowiem niemożności skorzystania z telefonu usługa nie jest dostępna.

15. Prawomocny wyrok z 30 czerwca 2020 r., sygn. akt III SA/Po 294/20.

Sąd oddalił skargę miasta na rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały w sprawie ustalenia stawek opłat za zajęcie pasa drogowego.

W uzasadnieniu Sąd poniósł, że przy ustalaniu stawek opłat za zajęcie pasa drogowego organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego nie może stosować przesłanek niewymienionych w art. 40 ust. 9 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych; Dz. U z 2018 r., poz. 2068 ze zm.).

Przy ustalaniu wysokości stawki opłaty za zajęcie pasa drogowego uwzględnia się rodzaj urządzenia (art. 40 ust. 9 pkt 5 ustawy o drogach publicznych). Miasto wadliwie podwyższyło stawkę opłaty za zajęcie tego pasa przez reklamy świetlne i reklamy podświetlane. Tymczasem reklama, reklama świetlna i reklama podświetlana to ten sam rodzaj urządzenia. Rzecz definiuje się za pośrednictwem rodzaju i różnicy gatunkowej (definitio fit per genus et differentiam specificam). Rodzajem urządzenia (genus) jest reklama, natomiast inna jej cecha (np. świetlność czy podświetlanie) to jedynie różnica gatunkowa (differencia specifica). Skoro więc reklama, reklama świetlna i reklama podświetlana to ten sam rodzaj urządzenia (różniący się jedynie cechami gatunkowymi - drugorzędnymi; tu: czy jest świetlna czy podświetlana), to nie można powoływać się na art. 40 ust. 9 pkt 5 ustawy o drogach publicznych dla różnicowania stawek opłaty za reklamy świetlne i podświetlane.

16. **Zagadnienie: niezapewnienie stronie prawa złożenia reklamacji od informacji dotyczącej opłaty za usługi wodne, a także wydania decyzji w sytuacji, gdy strona nie wniosła reklamacji od tejże informacji, ani nie upłynął 14-dniowy termin od doręczenia informacji i nieuiszczenia opłaty – wyrok z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 45/20.**

W prezentowanej sprawie Sąd zmierzył się z dwoma zagadnieniami prawnymi:
- wydania decyzji ustalającej opłatę za usługi wodne polegające na zmniejszeniu naturalnej retencji terenowej przed upływem 14-dniowego terminu od doręczenia stronie informacji o wysokości opłaty i obowiązku jej uiszczenia, a także
- wydania decyzji w ww. przedmiocie pomimo niewywiązania się przez organ z prawa strony do złożenia reklamacji od informacji o wysokości opłaty i obowiązku jej uiszczenia.

Sąd wyjaśnił, że zgodnie z art. 272 ust. 22-24 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1566 ze zm.), dalej: P.w., wójt, burmistrz lub prezydent miasta ma obowiązek wydać decyzję o wysokości opłaty za usługi wodne

wówczas, gdy nastąpi upływ 14 dni od dnia doręczenia podmiotowi obowiązanemu do uiszczenia opłaty informacji o wysokości opłaty i w tym terminie podmiot ten opłaty nie uiścił. W omawianej sprawie Wójt rażąco naruszył art. 273 ust. 22-24 P.w. w zw. z art. 269 ust. 1 i art. 272 ust. 8 P.w., przedwcześnie wydając decyzję na podstawie art. 272 ust. 24 P.w., przed upływem ustawowego 14-dniowego terminu (art. 272 ust. 23 P.w.), jaki podmiot obowiązany do uiszczenia opłaty za usługi wodne, ma na jej uiszczenie. Mija się z intencją ustawodawcy działanie organu, który wydaje decyzję o opłacie za usługi wodne, nie ustaliwszy uprzednio, czy dany podmiot uiścił w terminie opłatę, o której uzyskał pisemną informację.

Po wtóre Sąd przyjął w świetle art. 273 ust. 1, 2, 4 i 6 w zw. z art. 269 ust. 1 pkt 1 i art. 272 ust. 8 P.w., że wydanie decyzji wójta o wysokości opłaty za usługi wodne ma również miejsce wówczas, gdy podmiot obowiązany do uiszczenia opłaty mocą doręczonej mu informacji organu, w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu informacji, wniósł reklamację. W takim przypadku ten sam organ albo uznaje reklamację i przekazuje podmiotowi obowiązanemu do uiszczenia opłaty nową informację albo nie uznaje jej i wydaje decyzję o ustaleniu wysokości opłaty i zobowiązaniu do jej uiszczenia w tym samym kształcie, jaki przyjął w kwestionowanej reklamacją informacji. Za rażące naruszenie ww. przepisów Sąd uznał wydanie przez Wójta 10 grudnia 2019 r. decyzji ustalającej opłatę w sytuacji doręczenia stronie 4 grudnia 2019 r. informacji o opłacie za usługi wodne, nie zważywszy na przysługujące skarżącemu prawo wniesienia reklamacji w terminie 14 dni od doręczenia informacji.

17. Zagadnienie: bezprzedmiotowość postępowania sądowoadministracyjnego w sprawie ze skargi na akt prawa miejscowego zmieniający inny tego rodzaju akt, którego nieważność uprzednio prawomocnie stwierdził sąd administracyjny – postanowienie z dnia 3 grudnia 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 99/20.

W omawianej sprawie Sąd rozpatrując skargę organu nadzoru na akt prawa miejscowego zmieniający inny akt tego rodzaju (Regulamin udzielania pomocy materialnej o charakterze socjalnym dla uczniów zamieszkałych na terenie gminy), którego to uprzednio, prawomocnie stwierdzono nieważność, uznał, że postępowanie

sądowoadministracyjne stało się bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 161 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm.)

Sąd uznał, że zaskarżona uchwała jako uchwała zmieniająca, pełni jedynie funkcję wprowadzenia zmian do uchwały pierwotnej, a zatem nie ma samodzielnego bytu prawnego. Stanął na stanowisku, że byt prawny aktu prawnego, którego przedmiotem jest wprowadzenie zmian do innego aktu prawnego, zależy od istnienia w systemie prawnym aktu nowelizowanego. Jedyną funkcją aktu nowelizującego jest bowiem modyfikacja treści normatywnej aktu nowelizowanego. Jeżeli więc akt nowelizowany utraci moc obowiązującą, pozbawione mocy obowiązującej stają się również normy prawne wprowadzone do takiego aktu w przeszłości przez akt nowelizujący. Akt nowelizujący staje się wówczas pozbawiony znaczenia prawnego. W rezultacie zbędne i bezprzedmiotowe jest dokonywanie kontroli legalności takiego aktu. Nawet bowiem stwierdzenie jego wadliwości nie spowodowałoby skutku w postaci eliminacji zmian, jakie akt ten wprowadził do systemu prawa. Zmiany te zostały już bowiem wyeliminowane w następstwie wcześniejszej utraty mocy obowiązującej aktu nowelizowanego.

18. Zagadnienie: dopuszczalność skargi na bezczynność związku międzygminnego w realizacji zadań polegających na nadzorowaniu gospodarowania i zapewnieniu selektywnego zbierania oraz zorganizowaniu odbierania odpadów komunalnych – postanowienie z dnia 8 września 2020 r., sygn. akt IV SAB/Po 60/20.

W ostatniej z przedstawianych spraw Sąd oceniał dopuszczalność skargi na – jak to podał skarżący – zaniechanie przez związek międzygminny wykonywania czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących obowiązku zapewnienia skarżącemu jako właścicielowi nieruchomości pozbywania się odpadów komunalnych.

Powołując m.in. przepisy art. 6ka ust. 1-3, art. 6s, art. 9b ust. 1 oraz art. 9j ust. 1, 1b i 1c ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1454 ze zm.), dalej: u.u.c.p.g. Sąd stwierdził, że ustawa ta w sposób kompleksowy i precyzyjny reguluje nie tylko zadania, prawa i

obowiązki poszczególnych podmiotów – uczestników procesu odbioru odpadów komunalnych (organów administracji publicznej, właścicieli nieruchomości oraz podmiotów wykonujących działalność regulowaną w zakresie odbioru odpadów komunalnych), ale i tryby rozstrzygania sporów pomiędzy tymi podmiotami. Można ustalić, że w przypadku niewywiązywania się przez właściciela nieruchomości z obowiązku selektywnego odbioru odpadów dochodzi do wszczęcia postępowania administracyjnego, które kończy się wydaniem decyzji administracyjnej nakładającej na tegoż właściciela podwyższoną opłatę. Jeżeli gmina, czy związek międzygminny nie realizuje obowiązku odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, właściciel nieruchomości nie tylko może (uprawnienie), lecz zobowiązany jest do przekazania odpadów komunalnych, na koszt gminy (związku), podmiotowi odbierającemu prowadzącemu działalność regulowaną w zakresie gospodarki odpadami komunalnymi. Jeżeli zaś właściciel nieruchomości stwierdzi niewywiązywanie się przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność regulowaną w zakresie odbioru odpadów komunalnych ze swych obowiązków może zgłosić ów fakt wójtowi, burmistrzowi, prezydentowi miasta (zarządowi związku), który to uprawniony jest wszcząć postępowanie zmierzające do wydania decyzji o zakazie wykonywania przez przedsiębiorcę działalności objętej wpisem. Konsekwencją takiej decyzji jest następnie wykreślenie z rejestru działalności regulowanej.

W rezultacie Sąd uznał, że z przepisów u.u.c.p.g. nie wynika, by w przypadku ewentualnych nieprawidłowości w zakresie odbioru odpadów komunalnych, po stronie związku międzygminnego leżały jakiekolwiek obowiązki dokonania czynności lub wydania aktu z zakresu administracji publicznej, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a., prowadzące do naprawienia tego stanu rzeczy. W konsekwencji skoro zarząd związku międzygminnego nie był zobowiązany na mocy przepisów u.u.c.p.g. do podjęcia jakichkolwiek czynności lub wydania aktu z zakresu administracji publicznej w zakresie odbioru odpadów komunalnych z nieruchomości skarżącego, niedopuszczalna okazała się jego skarga na bezczynność organu w tym przedmiocie. Skoro bowiem przepisy obowiązującego prawa nie nakładały na organ działania władczego, nie można stwierdzić, by dopuszczalna była skarga na ewentualną bezczynność organu co do podjęcia takich działań 9art. 3 § 2 pkt 8 P.p.s.a.).

19. Zagadnienie: prawo do odliczenia podatku od towarów i usług naliczonego na fakturach dokumentujących zakup usług gastronomicznych przeznaczonych do dalszej odprzedaży na zasadach ogólnych - wyrok z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. I SA/Po 851/19.

W wyroku z dnia 23 stycznia 2020 r. o sygn. I SA/Po 851/19 Sąd badał prawidłowość, wydanej przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku od towarów i usług, w zakresie prawa do odliczenia podatku naliczonego od zakupu usług gastronomicznych przeznaczonych do dalszej odsprzedaży.

W zaskarżonej interpretacji organ stwierdził, że nabywając usługi gastronomiczne, które to usługi są przedmiotem sprzedaży dla gości hotelowych w ramach usługi hotelowej, bądź też dla osób niebędących gośćmi hotelowymi w ramach bezpośrednio jako usługa gastronomiczna, wnioskodawca nie ma prawa od odliczenia podatku naliczonego z faktur dokumentujących nabycie tych usług od dostawcy usług gastronomicznych. W opisanym we wniosku stanie faktycznym, zdaniem organu, wnioskodawcy nie przysługuje prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego na fakturach dokumentujących zakup usług gastronomicznych, przeznaczonych do dalszej odprzedaży.

Sąd orzekający w sprawie uchylił zaskarżoną interpretację opierając swoje stanowisko, między innymi na tezach wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 2 maja 2019 r. w sprawie C-225/18 (opublikowano: www.eur-lex.europa.eu), w którym Trybunał orzekł, że art. 168 lit. a Dyrektywy Rady 2006/112/WE z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. UE. L z 2006 r. Nr 347, str. 1 – dalej: „Dyrektywa 112”), sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które przewiduje rozszerzenie zakresu wyłączenia prawa do odliczenia VAT po przystąpieniu danego państwa członkowskiego do Unii i oznacza, że od wejścia w życie tego rozszerzenia zakresu wyłączenia podatnik świadczący usługi turystyki jest pozbawiony prawa do odliczenia VAT naliczonego od nabycia usług noclegowych i gastronomicznych, które podatnik ten refakturuje na rzecz innych podatników w ramach świadczenia usług turystyki.

Jak wskazał Sąd orzekający w sprawie, w powyższym wyroku Trybunału nie odnoszono się szerzej do kwestii związanej z analizą samego pojęcia „usługi turystyki”. Tymczasem w uzasadnieniu zaskarżonej interpretacji organ przedstawiał

argumentację zmierzającą do wykazania, że skarżący nie świadczył usług hotelarskich, jako składowej usługi turystyki bowiem wskazał, że nie ma w przedmiotowej sprawie mowy o świadczeniu przez wnioskodawcę usług turystyki, które mają charakter usługi złożonej. Ponadto, zdaniem organu, charakter działalności wnioskodawcy nie pozwala na uznanie go, np. za biuro podróży lub podmiot prowadzący złożoną działalność hotelową obejmującą usługi turystyki.

Z taką argumentacją organu Sąd się nie zgodził. W tym aspekcie Sąd odwołał się do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 listopada 2019 r. o sygn. I FSK 391/18, który wyraził pogląd, że niedopuszczalna jest sytuacja, w której podatnik prowadzący działalność hotelową, nabywając usługi gastronomiczne w celu ich odsprzedaży na rzecz swoich klientów, pozbawiony byłby prawa do odliczenia podatku naliczonego przy nabyciu tych usług. W ten sposób ciężar ekonomiczny podatku poniósłby nie ostateczny konsument, jakim jest gość hotelowy, a przedsiębiorca. Najważniejszą cechą podatku od wartości dodanej jest zasada jego neutralności, której realizacja polega na umożliwieniu podatnikowi obniżenia podatku należnego o kwoty podatku zapłaconego przy nabyciu towarów i usług, związanych z jego działalnością gospodarczą. Skoro takie uprawnienie w prawie unijnym stanowi zasadę, to ograniczenie tego prawa może wynikać tylko z konkretnego przepisu prawa unijnego. Jeśli zatem w prawie unijnym nie ma regulacji pozwalającej wprost na ograniczenie prawa podatników do odliczenia, to prawo do odliczenia powinno być w pełni respektowane.

W konkluzji Sąd orzekający w sprawie stwierdził, że pomimo uchylenia z dniem 30 listopada 2008 r. przepisu art. 88 ust. 1 pkt. 4 lit a) ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r., poz. 2174 ze zm.), w aktualnym stanie prawnym podatnik prowadzący działalność hotelową, który korzystał z prawa do odliczenia podatku naliczonego przy nabyciu usług gastronomicznych, z uwagi na treść art. 176 Dyrektywy 112, nadal ma prawo do odliczeń określonych w uchylonym przepisie, o ile tylko w dalszym ciągu spełnia przesłanki przewidziane w tym przepisie.

20. **Zagadnienie: podatek dochodowy od osób prawnych - interpretacja przepisu art. 15e ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2019 r. poz. 865**

ze zm. - dalej: „u.p.d.o.p.”) - wyrok z dnia 6 lutego 2020 r., sygn. akt I SA/Po 935/19.

W wyroku z dnia 6 lutego 2020 r. o sygn. akt I SA/Po 935/19 WSA w Poznaniu istotą sporu pomiędzy skarżącą a organem było rozstrzygnięcie, czy koszty usług niematerialnych nabywanych przez Spółkę, o ile są one wykorzystywane do świadczenia usług na rzecz innych podmiotów i są inkorporowane w cenie świadczonych usług przez Spółkę, nie powinny być objęte restrykcją określoną w art. 15e ust. 1 u.p.d.o.p.

W ocenie Sądu, dokonując analizy zagadnienia będącego przedmiotem zapytania skarżącej, organ błędnie wyłożył normę prawną, wyrażoną w przepisie art. 15e ust. 11 pkt 1 u.p.d.o.p., od której zależy zastosowanie art. 15e ust. 1 u.p.d.o.p. Zdaniem Sądu organ interpretacyjny przy wykładni art. 15e ust. 11 pkt 1 u.p.d.o.p. posłużył się wykładnią funkcjonalną (celowościową). Stosując tę wykładnię organ wywiódł jednak niewłaściwy wniosek. Sąd orzekający w sprawie wyraził stanowisko, że przepis art. 15e ust. 11 pkt 1 u.p.d.o.p. stawia własne warunki i w rozpatrywanym przypadku, zostały one spełnione. Strona wskazała, że wydatki ponoszone na rzecz podmiotów powiązanych z tytułu zakupu określonych usług niematerialnych są bezpośrednio związane ze świadczonymi usługami. Przepis ten, ani jego uzasadnienie w projekcie ustawy, nie zawiera warunku w postaci ujęcia tego wydatku jako konkretnego, dającego się zidentyfikować elementu ceny finalnej produktu. W tym zakresie strona prowadziła argumentację, której nie sposób zlekceważyć. Niewątpliwie też z wniosku o interpretację nie wynika, by wydatek ten był sztuczny, czy ekonomicznie nieuzasadniony, czemu przeciwdziałać ma limitowanie kosztów (a zatem ograniczenie prawa do zaliczenia wydatku do kosztów uzyskania przychodów).

W konkluzji Sąd podkreślił, że wykładnia funkcjonalna (w tym celowościowa) ograniczenia zaliczalności do kosztów uzyskania przychodów (art. 15e ust. 1 u.p.d.o.p.), który ma jednoznaczny związek z wyłączeniem tego ograniczenia (art. 15e ust. 11 u.p.d.o.p.), prowadzi do wniosku, że celem ograniczenia było przeciwdziałanie agresywnej optymalizacji, braku ekonomicznego uzasadnienia poniesionego wydatku. Oznacza to, że wyłączenie ograniczenia musi być powodowane brakiem takich cech poniesionego wydatku, gdy wziąć pod uwagę wykładnię funkcjonalną i systemową. Opłaty poniesione przez skarżącą,

w warunkach opisanych we wniosku, na rzecz podmiotów powiązanych z tytułu zakupu usług niematerialnych spełniają zatem przesłanki art. 15e ust. 11 pkt 1 u.p.d.o.p.

21. **Zagadnienie: podatek dochodowy od osób fizycznych - wykładnia przepisu art. 16 umowy z dnia 4 czerwca 1992 r. między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Cypru w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku (Dz. U. z 1993 r., Nr 117, poz. 523 ze zm. - dalej: „UPO") - wyrok z dnia 3 listopada 2020 r., sygn. akt I SA/Po 459/20.**

W wyroku z dnia 3 listopada 2020 r. o sygn. akt I SA/Po 459/20 kontroli sądowej podlegało rozstrzygnięcie, czy wypłacone skarżącemu wynagrodzenie przez cypryjskie spółki wykazane w zeznaniu PIT-36 za 2011 r., jako zwolnione z opodatkowania dochody osiągnięte za granicą, jest wynagrodzeniem, o którym mowa w art. 16 UPO.

Na gruncie badanej sprawy organy podatkowe stwierdziły, że świadczenie uzyskane przez podatnika z tytułu czynności związanych z działalnością operacyjną spółek cypryjskich („wynagrodzenie za sukces"), nie jest dochodem, o którym mowa w art. 16 UPO. Wynagrodzenie to jest dochodem, o którym mowa w art. 14 ust. 1 UPO i jako przychód z działalności wykonywanej osobiście podlega opodatkowaniu w Polsce.

W ocenie organów przedmiotowe wynagrodzenie nie zostało wypłacone w związku z realizacją przez podatnika czynności z zakresu zarządzania i reprezentacji. Uchwały spółek wprost i jednoznacznie stwierdzają, że jest to premia za sukces, wypłacona w związku z pomyślną realizacją transakcji sprzedaży inwestycji spółki, co należy wiązać z czynnościami pracownika, doradczymi i konsultacyjnymi. Nie ulega wątpliwości, że nie są to czynności ustawowo przynależne członkom zarządu.

W konsekwencji zdaniem organów przedmiotowe umowy o świadczenie usług dyrektora kreowały dodatkową podstawę wykonywania obowiązków przez podatnika (wykraczająca poza obowiązki i kompetencje osoby piastującej funkcję w zarządzie spółki).

W ocenie Sądu główna oś sporu dotyczy wykładni, a w konsekwencji zastosowania art. 16 UPO. Przedmiotem sporu nie jest natomiast cel, czy gospodarczy sens zawierania tego rodzaju umów, ocenianych w kontekście regulacji prawa cypryjskiego, których organy podatkowe nie podważały. Spór nie dotyczy też wykładni innej normy materialnego prawa cypryjskiego, która określałaby pojęcie „czynności zarządczych", w sposób przedstawiony w zaskarżonej decyzji przez organ odwoławczy. Zdaniem Sądu odwołanie się do konkretnych regulacji prawa cypryjskiego, w okolicznościach faktycznych tej sprawy i w świetle stanowiska organów podatkowych, nie było konieczne.

Sąd zaznaczył nadto, że w badanej sprawie nie było sporu co do tego, że umowy zostały zawarte i jakiej treści, ale co do tego, jaki jest ich charakter prawny, tj. czy kreują one odrębną podstawę wypłaty skarżącemu wynagrodzenia (umowa o dzieło), czy tylko uściślają (precyzują) ustawowy zakres obowiązków skarżącego, w związku z pełnieniem funkcji dyrektora w organie spółki cypryjskiej.

Uchylając zaskarżoną decyzję Sąd orzekający w sprawie wskazał, że organy podatkowe, dokonując wykładni art. 16 UPO w zasadzie nie wyjaśniły w jaki sposób interpretują pojęcie „z tytułu członkostwa w radzie nadzorczej spółki".

22. Zagadnienie: odrzucenie skargi na historyczną przewlekłość, pomimo wniesienia ponaglenia przed rozpoznaniem sprawy – postanowienie z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt IV SAB/Po 102/20.

Kwestia dopuszczalności skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania była przedmiotem zagadnienia prawnego przedstawionego postanowieniem NSA z 06 sierpnia 2019 r. o sygn. akt II OSK 3732/18 (CBOSA) do rozstrzygnięcia składowi siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, o treści: "Czy wniesienie skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania po jego zakończeniu i wydaniu ostatecznej decyzji stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu takiej skargi przez sąd administracyjny w zakresie rozstrzygnięcia na podstawie art. 149 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi?".

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie siedmiu sędziów, któremu przedstawiono do rozstrzygnięcia to zagadnienie prawne, kolejno:

– postanowieniem z 22 czerwca 2020 r. sygn. akt II OPS 3/19 przejął do rozpoznania sprawę, w której zapadło ww. postanowienie NSA z 06 sierpnia 2019 r. o sygn. akt II OSK 3732/18,

a następnie:

– postanowieniem z 02 września 2020 r. sygn. akt II OSK 3732/18 (CBOSA) uchylił wyrok Sądu I instancji i odrzucił skargę – jednocześnie wyrażając w uzasadnieniu pogląd prawny, że warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a. jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze.

W sprawie IV SAB/Po 102/20 Wojewódzki Sąd Administracyjny stanął na stanowisku, że zaskarżanie "historycznej" przewlekłości, bez względu na moment złożenia ponaglenia, jest niedopuszczalne.

Uzasadniając swoje stanowisko Sąd wskazał, iż kwestia ta nie została wprost przesądzona w ww. postanowieniu NSA z 02 września 2020 r. sygn. akt II OSK 3732/18 – w którym skład siedmiu sędziów NSA nie udzielił wyraźnej odpowiedzi na zadane mu pytanie o dopuszczalność wniesienia skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania po jego ostatecznym zakończeniu – ale w uzasadnieniu tego postanowienia, pod koniec czynionych rozważań zauważono, że "22 czerwca 2020 r. w sprawie o sygn. II OPS 5/19 została podjęta uchwała zawierająca rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, które wzbudziło poważne wątpliwości w sprawie rozpoznawanej przez Naczelny Sąd Administracyjny pod sygn. II OSK 1117/19. Zgodnie z tą uchwałą: «Wniesienie skargi na bezczynność po zakończeniu przez organ administracji publicznej prowadzonego postępowania poprzez wydanie decyzji ostatecznej stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu takiej skargi przez sąd administracyjny w zakresie rozstrzygnięcia podjętego na podstawie art. 149 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi».

Wojewódzki Sąd Administracyjny podniósł, iż mając to na względzie, a ponadto: identyczny cel (ratio legis) zarówno skargi na bezczynność organu, jak i na przewlekłość postępowania, wymogi formalne obu rodzajów skarg (zwłaszcza wspólną dla nich konieczność uprzedniego wniesienia ponaglenia), jak również treść

ewentualnego wyroku uwzględniającego obie skargi (uregulowaną jednolicie w art. 149 P.p.s.a.), można stwierdzić, że dokonując oceny dopuszczalności skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania po wydaniu decyzji kończącej odnośne postępowanie administracyjne, należy kierować się takimi samymi przesłankami i ocenami, co przy skardze na "historyczną" bezczynność.

Sąd zaznaczył, iż mocną podstawę do sfomułowania takiego wniosku daje argumentacja prawna, jaką posłużył się Naczelny Sąd Administracyjny uzasadniając ww. uchwałę o sygn. akt II OPS 5/19. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zaznaczył, iż w uchwale tej skład orzekający Naczelnego Sądu Administracyjnego – zmierzając do sformułowania odpowiedzi na zadane mu pytanie o dopuszczalność skargi na "historyczną" bezczynność – finalnie w sentencji uchwały odniósł się wyłącznie do tej skargi, mówiąc o jej niedopuszczalności w analizowanym przypadku. Jednakże nie sposób nie zauważyć, że rozważania, które poczynił, oraz argumentacja, jaką się posłużył, dochodząc do tak udzielonej odpowiedzi, w przeważającej mierze odnosiła się łącznie do obu rodzajów skarg (tj. na bezczynność oraz na przewlekłość), eksponując zarazem wspólne im założenia i elementy (celowościowe, konstrukcyjne, itd.), istotne w analizowanym tu kontekście.

Sąd zaznaczył, iż w odniesieniu do obu rodzajów skarg ustawodawca sformułował identyczne przesłanki ich wniesienia, w tym co do właściwego terminu, posługując się w tym ostatnim przypadku wyrażeniem "w każdym czasie po wniesieniu ponaglenia" (art. 53 § 2b P.p.s.a.). Skoro zaś NSA w ww. uchwale uznał, że określony w tym przepisie termin "w każdym czasie", właściwy zarówno do wniesienia skargi na bezczynność, jak i na przewlekłe prowadzenie postępowania, musi być postrzegany w aspekcie trwającego w dacie składania skargi i naruszającego czas załatwienia sprawy stanu postępowania administracyjnego – co doprowadziło skład orzekający NSA do wniosku, że możliwość wniesienia skargi do sądu administracyjnego na bezczynność obejmuje przedział czasowy od zaistnienia stanu bezczynności "oprotestowanego" wniesionym ponagleniem aż do załatwienia sprawy, której bezczynność dotyczy – to, w ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, brak jest dostatecznych podstaw ku temu, aby w inny sposób wyznaczać przedział czasu właściwy do skutecznego wniesienia skargi na przewlekłość.

W konsekwencji Sąd uznał, że również wniesienie skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość jest tylko możliwe (dopuszczalne) w przedziale czasowym od zaistnienia stanu przewlekłości "oprotestowanego" wniesionym ponagleniem aż do załatwienia sprawy, w której zarzucana przewlekłość postępowania wystąpiła.

23. Zagadnienie: uprawnienie spółki gminnej do wniesienia odwołania od decyzji Prezydenta Miasta - wyrok z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 73/20.

Zgodnie z art. 28 K.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

W myśl art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506, z późn. zm.) gmina nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania innych gminnych osób prawnych, a te nie ponoszą odpowiedzialności za zobowiązania gminy.

Ponadto zgodnie z art. 40 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145, z późn. zm.; w skrócie "K.c.") Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania państwowych osób prawnych, chyba że przepis odrębny stanowi inaczej. Państwowe osoby prawne nie ponoszą odpowiedzialności za zobowiązania Skarbu Państwa. Przepis ten na mocy § 3 art. 40 K.c. stosuje się odpowiednio do odpowiedzialności jednostek samorządu terytorialnego i samorządowych osób prawnych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu mając na uwadze powyższe przepisy w wyroku z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 73/20 stanął na stanowisku, iż w sytuacji, gdy na gminną spółkę kapitałową zostaje nałożony decyzją administracyjną obowiązek zapłaty odszkodowania, to jest to własne zobowiązanie tej spółki – za które odpowiada ona sama, swoim majątkiem (a na podstawie przepisów szczególnych, np. ustaw podatkowych lub insolwencyjnych, odpowiedzialność subsydiarną mogą ponosić inne jeszcze osoby, ze spółką związane, jak zwłaszcza członkowie jej zarządu) – a nie zobowiązanie jej macierzystej gminy (tu: Miasta). W konsekwencji Sąd uznał, że owa spółka ma

ewidentny interes prawny w żądaniu weryfikacji prawidłowości nałożenia ww. obowiązku odszkodowawczego (zarówno co do zasady, jak i co do wysokości), legitymujący ją do udziału w postępowaniu administracyjnym, w którym o takim obowiązku się orzeka.

Ponadto Wojewódzki Sąd Administracyjny zaznaczył, iż Spółka jest gminną (miejską) jednostką organizacyjną – a dokładniej: gminną (miejską) osobą prawną – natomiast nie jest jednostką organizacyjną gminy (Miasta).

Sąd podniósł, iż nie może utożsamiać pojęć "gminnej jednostki organizacyjnej" i "jednostki organizacyjnej gminy" (tu odpowiednio: "miejskiej jednostki organizacyjnej" i "jednostki organizacyjnej Miasta"). Jest to pogląd przyjęty w doktrynie i orzecznictwie, gdzie – wychodząc od najbardziej ogólnego pojęcia "jednostki organizacyjnej", rozumianej jako "podmiot posiadający określoną strukturę organizacyjną" – wywodzi się, że w tym rozumieniu "gminna jednostka organizacyjna" jest jednostką, która została utworzona przez gminę, czy w której gmina ma udziały lub która korzysta z finansowych środków gminy. Pojęcie "gminnej jednostki organizacyjnej" obejmuje zarówno "jednostki organizacyjne gminy" oraz "gminne osoby prawne". Każdy z tych podmiotów spełnia bowiem kryteria pozwalające na objęcie go mianem jednostki organizacyjnej: wykonuje on zadania publiczne, jest uprawniony do nawiązywania stosunków adminstracyjnoprawnych, został wyposażony w zespół składników osobowych, rzeczowych itd. Pojęcie "jednostka organizacyjna gminy" oznacza zaś gminną jednostkę organizacyjną, która dodatkowo spełnia warunek bycia częścią struktury organizacyjnej gminy (np. jako zakład czy jednostka budżetowa). Z kolei "gminna osoba prawna", to gminna jednostka organizacyjna, która została utworzona przez gminę i ma nadany przymiot osobowości prawnej, ponadto ma ona możliwość prowadzenia działalności gospodarczej wykraczającej poza zadania o charakterze użyteczności publicznej. Jest to podmiot wydzielony organizacyjne, posiadający odrębne składniki majątkowe i osobowe, realizujący zadania określone odpowiednimi przepisami. Należy więc stwierdzić, że każda jednostka organizacyjna gminy jest gminną jednostką organizacyjną, ale nie każda gminna jednostka organizacyjna jest jednostką organizacyjną gminy (zob. wyrok WSA z 08.01.2009 r., II SA/Bd 878/08, CBOSA; tak też B. Dolnicki, Gminne jednostki organizacyjne a jednostki organizacyjne gminy, "Gdańskie Studia Prawnicze" tom XXXIV, 2015, s. 67-70; por. też wyrok NSA z 15.07.2009 r., II OSK 664/09).

24. Zagadnienie: niedopuszczalność skargi na bezczynność organu w przedmiocie przejęcia w posiadanie obiektu oczyszczalni ścieków, rurociągów kanalizacji sanitarnej i podpisania umów w zakresie zbiorowego odprowadzenia ścieków - postanowienie z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt IV SAB/Po 37/20.

Art. 3 § 3 P.p.s.a. zawiera generalną formułę co do właściwości rzeczowej sądów administracyjnych w sprawach, w których przepisy ustaw szczególnych przewidują sądową kontrolę. Przepisem szczególnym, o którym mowa w art. 3 § 3 P.p.s.a. jest art. 101a ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz.U. z 2019r., poz. 506 ze zm. – dalej u.s.g.), który zawiera odesłanie do art. 101 ust. 1 u.s.g.

W świetle ww. regulacji skuteczne wniesienie skargi na bezczynność na postawie art. 101a ust. 1 u.s.g., jest możliwe, gdy:

- dotyczy niepodjęcia czynności prawnych (uchwały lub zarządzenia) ze sfery administracji publicznej nakazanych organowi prawem,
- zaniechanie organu dotyczy nie tylko interesu prawnego czy uprawnienia skarżącego, ale narusza jego interes prawny lub uprawnienie.

Nie budzi wątpliwości, że do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty w tym m.in. w zakresie wodociągów, zaopatrzenia w wodę i kanalizacji (art. 7 ust. 1 pkt 3 u.s.g.). Powyższe wynika również wprost z art. 3 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (j.t. Dz. U. z 2019 r. poz. 1437 ze zm. – dalej u.z.z.w.). W tym miejscu wskazać należy, że gmina ustala kierunki ustala kierunki rozwoju sieci w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i miejscowym planie zagospodarowania (art. 3 ust. 3 ustawy). Artykuł 15 ust. 1 u.z.z.w. stanowi natomiast, że to przedsiębiorstwo wodociągowo - kanalizacyjne jest obowiązane zapewnić budowę urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych, ustalonych przez gminę w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, w zakresie uzgodnionym w wieloletnim planie rozwoju i modernizacji, o którym mowa w art. 21 ust. 1 u.z.z.w. Przedsiębiorstwo wodociągowo

- kanalizacyjne jest obowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o przyłączenie nieruchomości do sieci, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie, o którym mowa w art. 19, oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług (art. 15 ust. 4 u.z.z.w.). W art. 21 ust. 1 u.z.z.w. określono, że przedsiębiorstwo wodociągowo - kanalizacyjne opracowuje wieloletni plan rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych będących w jego posiadaniu, zwany dalej "planem".

Jak wynika z przytoczonych regulacji, zaopatrzenie w wodę, budowa i utrzymanie urządzeń wodociągowo - kanalizacyjnych jest zadaniem własnym gminy, która może w jego realizacji posłużyć się przedsiębiorstwem wodociągowo - kanalizacyjnym. Budowa tych urządzeń nie jest jednak obowiązkiem o charakterze bezwzględnym, lecz ma charakter warunkowy. Jest jedynie środkiem do realizacji tych zadań. Z unormowań tych trudno wyprowadzić obowiązek gminy (czy też przedsiębiorstwa wodociągowo - kanalizacyjnego) do budowy tych urządzeń na każdej nieruchomości. Nie można również z nich wywieść, że właścicielom nieruchomości przysługuje prawo żądania od gminy czy przedsiębiorstwa wodociągowo - kanalizacyjnego wykonania sieci kanalizacyjnej wraz z oczyszczalnią ścieków.

Wskazać należy również, że skarga w trybie 101a ust. 1 u.s.g. dopuszczalna jest wówczas, gdy bezczynność organu dotyczy niewykonywania czynności nakazanych prawem, w takim zakresie, w jakim przepisy prawa nakładają na organ gminy obowiązek podjęcia stosownych aktów. Użyte w art. 101a ust. 1 u.s.g. sformułowanie "czynności nakazane prawem" zawiera w sobie element obligatoryjności, która ma miejsce tylko w przypadku, gdy określona czynność jest nakazana co do zakresu i co do czasu jej wykonania.

Obowiązek wykonania czynności, o których wyżej mowa musi wynikać wprost z treści samego przepisu, poprzez sformułowanie wyrażające nakaz niebudzący wątpliwości podjęcia działań przez organ gminy. Czas wykonania może być różnie określony np.: terminem wprost wskazanym, zaistnieniem zdarzenia, czynnością, nakazem bezzwłocznego działania, ale zawsze musi być możliwy do ustalenia wprost. W przypadku niesformułowania w przepisie prawa nakazu oraz terminu działania przez organ samorządu terytorialnego, nie można mówić o konieczności wykonania czynności nakazanej prawem w rozumieniu art. 101a ust. 1 u.s.g. Skarga taka jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu na podstawie art. 58 § 1 pkt 6

p.p.s.a. (por. postanowienia NSA: z dnia 24 września 2010 r., sygn. akt II OSK 1745/10; z dnia 29 września 2010 r., sygn. akt II OSK 1239/10; z dnia 6 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1501/11; z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt I OSK 4329/18, opubl. w internetowej bazie - orzeczenia.nsa.gov.pl - CBOSA).

Brak jest tym samym podstaw do uznania dopuszczalności skargi w sprawie bezczynności organu samorządu terytorialnego w zakresie podpisania umów w zakresie zbiorowego odprowadzenia ścieków od podmiotów korzystających sieci kanalizacyjnej wybudowanej przez firmę prywatną, która uzyskała zezwolenie wykonywania zadania własnego gminy polegającego na zbiorowym odprowadzaniu ścieków na jednym z wybudowanych przez siebie osiedli.

Oceniając zaś dopuszczalność skargi właściciela sieci kanalizacyjnej oraz oczyszczalni ścieków wskazać należy, że zgodnie z art. 31 ust. 1 u.z.z.w. osoby, które wybudowały z własnych środków urządzenia wodociągowe i urządzenia kanalizacyjne, mogą je przekazywać odpłatnie gminie lub przedsiębiorstwu wodociągowo - kanalizacyjnemu, na warunkach uzgodnionych w umowie. Gmina staje się zatem właścicielem (nabywcą) urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych, przekazanych odpłatnie przez osoby, które je wybudowały. Gmina wypłaca z tytułu poniesionych przez te osoby koszty w wysokości równowartości tych nakładów. W razie odmowy realizacji żądania przez gminę lub przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne uprawnionemu przysługuje roszczenie o dochodzenie odszkodowania w reżimie odpowiedzialności kontraktowej z art. 471 k.c. (wyrok SN z dnia 2 marca 2006 r., I CSK 83/05; wyrok SN z dnia 13 maja 2004 r., III SK 39/04, OSNP 2005, nr 6, poz. 89; wyrok SN z dnia 23 lipca 2003 r., II CKN 346/01, LEX nr 137513; wyrok SN z dnia 26 lutego 2003 r., II CK 40/02, LEX nr 79748). W orzecznictwie wskazuje się również na możliwość dochodzenia roszczenia o zobowiązanie gminy do złożenia odpowiedniego oświadczenia woli w przedmiocie odpłatnego przejęcia urządzeń (wyrok SN z dnia 16 czerwca 2004 r., III CK 158/03, LEX nr 174177). Powyższe wskazuje na cywilno-prawny charakter sprawy.

25. Zagadnienie: czy organ podatkowy może orzec o odpowiedzialności podatkowej wspólników spółki cywilnej solidarnie ze spółką cywilną za koszty egzekucyjne - wyrok z 22 lipca 2020 r., sygn. akt I SA/Po 128/20.

Wyrokiem z 22 lipca 2020 r., sygn. akt I SA/Po 128/20 Sąd oddalił skargę na decyzje Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w przedmiocie odpowiedzialności osób trzecich za zobowiązanie podatkowe spółki cywilnej w podatku od towarów i usług wraz z odsetkami za zwłokę oraz za koszty egzekucyjne. Od wyroku nie złożono skargi kasacyjnej. Orzeczenie to jest prawomocne.

Skarżący zarzucili m.in. naruszenie art. 64 § 1 pkt 4 u.p.e.a poprzez jego błędne zastosowanie i ustalenie kosztów egzekucyjnych od zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego, pomimo, że nie doszło do zajęcia wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych, albowiem na rachunkach bankowych nie było żadnych środków, co oznacza, że organ nie zajmując żadnej wierzytelności przysługującej zobowiązanemu wobec banku nie miał podstawy prawnej do naliczenia kosztów we wskazanej wysokości, którymi został obciążony wierzyciel,. Skarżący zarzucili, że jest to sprzeczne z wyrokiem TK sygn. SK 31/14, tzn. miarkowanie kosztów zgodnie z nakładem pracy organu egzekucyjnego. Sąd mimo treści powołanego przez skarżących orzeczenia TK nie mógł uwzględnić skargi w ww. zakresie z uwagi na okoliczność, że postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec spółki i postępowanie w sprawie orzeczenia o solidarnej odpowiedzialności wspólników spółki cywilnej są to odrębne, niezależne od siebie postępowania. Kwestia prawidłowości prowadzonego postępowania egzekucyjnego, w tym prawidłowości naliczonych kosztów egzekucyjnych, nie podlega badaniu w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności podatkowej wspólnika spółki cywilnej. Zarzuty na prowadzone postępowanie egzekucyjne w zakresie kosztów egzekucyjnych mogły być wniesione przez spółkę w toku tego postępowania, przy zastosowaniu środków zaskarżenia, przewidzianych przepisami ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Z art. 64c § 7 u.p.e.a. wynika, że przesłanką wydania przez organ egzekucyjny postanowienia (na które służy zażalenie) w sprawie kosztów egzekucyjnych jest wniosek wierzyciela lub zobowiązanego, złożony w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o wysokości kosztów egzekucyjnych, o których mowa w art. 64z § 6a u.p.e.a. Z brzmienia art. 64c § 6a pkt 1 lit. a u.p.e.a. wynika zaś, że organ egzekucyjny zawiadamia zobowiązanego o wysokości kosztów egzekucyjnych na wniosek. Skoro spółka, przeciwko której toczyło się postępowanie egzekucyjne nie złożyła zarzutu na prowadzone postepowanie egzekucyjne w zakresie kosztów egzekucyjnych, organ podatkowy nie ma już możliwości weryfikacji kosztów

egzekucyjnych w postępowaniu dotyczącym odpowiedzialności podatkowej wspólnika spółki cywilnej.

26. Zagadnienie: czy skarżący mogą korzystać ze zwolnienia określonego w art. 21 ust. 1 pkt 131 w zw. z ust. 25 pkt 1 lit. c u.p.d.o.f., pomimo tego, że w terminie dwuletnim licząc od końca roku podatkowego, w którym nastąpiło odpłatne zbycie nieruchomości nie doszło do formalnego nabycia (w formie aktu notarialnego) innego gruntu pod budowę budynku mieszkalnego - wyroki z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt I SA/Po 748/19 i I SA/Po 749/19.

Wyrokami z 23.01.2020 r., sygn. akt I SA/Po 748/19 i I SA/Po 749/19 Sąd uchylił decyzje Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Poznaniu i poprzedzające je decyzje organu I instancji w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych za 2014 r. Od wyroków nie złożono skarg kasacyjnych. Orzeczenia te są prawomocne.

Spór w ww. sprawach dotyczył kwestii, czy skarżący wydatkując do końca 2016 r. środki pieniężne uzyskane ze sprzedaży w 2014 r. nieruchomości (nieruchomość sprzedana przed upływem 5 lat od jej nabycia) mogli korzystać ze zwolnienia określonego w art. 21 ust. 1 pkt 131 w zw. z ust. 25 pkt 1 lit. c u.p.d.o.f., pomimo tego, że w terminie dwuletnim licząc od końca roku podatkowego, w którym nastąpiło odpłatne zbycie nieruchomości nie doszło do formalnego nabycia (w formie aktu notarialnego) innego gruntu pod budowę budynku mieszkalnego (skarżący przed upływem tego terminu zawarli umowę przedwstępną na nabycie nieruchomości i dokonali wpłaty w formie zaliczki na poczet przyszłej umowy kupna-sprzedaży nieruchomości). Stanowiska sądów administracyjnych były różne. W niniejszej sprawie Sąd powołał się na stanowisko NSA wyrażone w wyroku z 07.03.2019 r., sygn. akt II FSK 854/17, w którym wskazano, że przepis art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f. nie uzależnia prawa do skorzystania ze zwolnienia podatkowego od dokonania definitywnego zakupu. Wystarczy zatem, by wydatek został poniesiony nie później niż w okresie dwóch lat od końca roku podatkowego, w którym nastąpiło odpłatne zbycie nieruchomości i praw majątkowych, o których mowa w art. 30e u.p.d.o.f., a jego celem winny być zdarzenia określone w art. 21 ust. 25 u.p.d.o.f.

(wyrok ten dotyczy nabywania lokali mieszkalnych w budynkach wielomieszkaniowych na podstawie umów deweloperskich). WSA rozpoznając przedmiotowe skargi stwierdził, że zgodnie z art. 32 Konstytucji RP, wszyscy wobec prawa są równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne (ust. 1). Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny (ust. 2). Według Trybunału Konstytucyjnego (utrwalone poglądy co do rozumienia zasady równości przytoczone zostały między innymi w wyroku z 25 lutego 2002 r. sygn. SK 29/01 oraz w wyroku z 12 marca 2002 r. sygn. P 9/01) z zasady równości wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną) powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Art. 32 ust. 2 Konstytucji RP zakreśla granice dopuszczalnego różnicowania podmiotów prawa. Wszelkie odstępstwo od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych zawsze musi znajdować podstawę w odpowiednio przekonujących argumentach. Sąd wyjaśnił, że w jego ocenie nie ma takiego argumentu, który pozwalałby na odmienne traktowanie podatników, którzy w celu skorzystania ze zwolnienia na podst. art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.f. ponieśli wydatki na nabycie nieruchomości od dewelopera od tych, którzy ponieśli wydatki na kupno nieruchomości od innych osób.

27. Zagadnienie: umorzenie postępowania w sprawie zatrzymania prawa jazdy przez organ I instancji i orzeczenie o jego zwrocie zainteresowanemu - wyrok z dnia 09 września 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 128/20.

W przedmiotowej sprawie Starosta umorzył postępowanie w sprawie zatrzymania prawa jazdy na okres 3 (trzech) miesięcy, wobec kierowcy, który dopuścił się wykroczenia drogowego polegającego na tym, że w obszarze zabudowanym przekroczył dopuszczalną prędkość o 53 km/h. Zatrzymanie prawa jazdy przez funkcjonariusza Policji nastąpiło na podstawie art. 135 ust. 1 pkt 1a lit. a) ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018r., poz. 1990, dalej jako „prd").

Podstawę materialnoprawną decyzji stanowiły przepisy art. 102 ust. 1 pkt. 4 i art. 102 ust.1c ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (t. j. Dz. U. z 2019r., poz. 341, dalej jako „u.k.p") w związku z art. 7 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 marca 2015 roku o zmianie ustawy - kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 541; ze zm.:). Zgodnie z art. 102 ust. 1 pkt 4 u.k.p. starosta wydaje decyzję administracyjną o zatrzymaniu prawa jazdy lub pozwolenia na kierowanie tramwajem w przypadku, gdy kierujący pojazdem przekroczył dopuszczalną prędkość o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym.

W ocenie organu I instancji nie było w ogóle podstaw do wydania decyzji w niniejszej sprawie na powołanej powyżej podstawie prawnej, gdyż wynik urządzenia kontrolno - pomiarowego trzeba pomniejszyć o wartość błędu granicznego przyjmując ostatecznie, iż kierujący nie przekroczył prędkości powyżej 50 km/h na obszarze zabudowanym.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że Starosta dokonał błędnej interpretacji przepisów mających zastosowanie w sprawie i w sposób nieuprawniony umorzył postępowanie w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy.

Sąd podkreślił, że podstawą wydania decyzji, o której mowa w art. 102 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz ust. 1d i art. 103 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami, jest informacja pochodząca od uprawnionego podmiotu.

Literalne brzmienie przepisu art. 102 ust. 1 pkt 4 u.k.p. (użyto w nim sformułowania "starosta wydaje decyzję administracyjną o zatrzymaniu prawa jazdy") dowodzi, że przedmiotowe orzeczenie ma charakter związany. Samo rozstrzygnięcie oraz jego zakres nie zostało pozostawione swobodnemu uznaniu organu administracyjnego. Oznacza to, że w razie otrzymania zawiadomienia o naruszeniu wskazanego wyżej przepisu ruchu drogowego - na skutek zawiadomienia właściwego organu - starosta zobowiązany jest do wydania decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy. Organ ten nie jest przy tym uprawniony do weryfikowania przypisanego kierowcy wykroczenia pod względem merytorycznym. Nie ulega wątpliwości, że dla starosty wiążące jest prawomocne rozstrzygnięcie stwierdzające naruszenie, o którym mowa w art. 135 ust. 1 pkt 1a prd, zaś przekazanie informacji jest tylko czynnością techniczną, z którą jednak ustawodawca wiąże daleko idące konsekwencje. Sama informacja jest bowiem wystarczająca do wydania decyzji.

Sąd orzekający w sprawie powołał się na treść uchwały NSA z dnia z dnia 1 lipca 2019 r., sygn. akt I OPS 3/18, zgodnie z którą: „Podstawę wydania decyzji o

zatrzymaniu prawa jazdy w trybie art. 102 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami w związku z art. 7 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw może stanowić wyłącznie informacja o ujawnieniu czynu polegającego na kierowaniu pojazdem z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym. Prawomocne rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności wykroczeniowej kierującego pojazdem za przekroczenie dopuszczalnej prędkości o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym nie stanowi zagadnienia wstępnego w rozumieniu art. 97 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.) w postępowaniu w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy (…).

28. Zagadnienie: nałożenie przez organy administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego obowiązku przedłożenia ekspertyzy technicznej w razie powstania uzasadnionych wątpliwości co stanu technicznego obiektu budowlanego - wyrok z dnia 09 września 2020 r. sygn. akt IV SA/Po 161/20.

W okolicznościach faktycznych sprawy Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego (dalej PINB) nałożył na sześcioro adresatów obowiązek dostarczenia opinii technicznej w sprawie stanu technicznego kolektora kanalizacyjnego odprowadzającego ścieki. Organ I instancji wskazał, że zgodnie z art. 49 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. 2019, poz. 1145 t.j.), urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne nie należą do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzą w skład przedsiębiorstwa. A zatem a contrario, jeżeli nie wchodzą w skład przedsiębiorstwa to należą do części składowych nieruchomości. PINB ustalił, że przedmiotowy kolektor nie wchodzi w skład żadnego przedsiębiorstwa, a więc należy do części składowych nieruchomości przez które przebiega. W związku z czym obciążył te podmioty obowiązkiem dostarczenia opinii technicznej.

Kontrola zaskarżonego aktu, doprowadziła Sąd do wniosku, że takie rozstrzygniecie nie może się ostać. Sąd wskazał, że podstawę materialnoprawną

nałożenia na skarżących obowiązku przedłożenia stosownej ekspertyzy technicznej kolektora kanalizacyjnego stanowił art. 81c ust. 2 ustawy Prawo budowlane (Dz.U.2019.1186 t.j., dalej jako „P.b.”). W myśl tegoż przepisu organy administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego, w razie powstania uzasadnionych wątpliwości, co do jakości wyrobów budowlanych lub robót budowlanych, a także stanu technicznego obiektu budowlanego, mogą nałożyć, w drodze postanowienia, na osoby, o których mowa w ust. 1, obowiązek dostarczenia w określonym terminie odpowiednich ocen technicznych lub ekspertyz. Koszty ocen i ekspertyz ponosi osoba zobowiązana do ich dostarczenia.

W ocenie Sądu przepis art. 81 c ust. 2 P.b. daje uprawnienie do nałożenia obowiązku dostarczenia ocen technicznych lub ekspertyz, gdy istnieją uzasadnione wątpliwości, a więc nie jakiekolwiek wątpliwości, ale o charakterze kwalifikowanym. Stosując powyższy przepis, który ma charakter szczególny, a który stanowi podstawę prawną do nałożenia na stronę określonych obowiązków w tym także finansowych nie można dokonywać wykładni rozszerzającej. Stąd też organ wydając postanowienie na podstawie art. 81 c ust. 2 ustawy Prawo budowlane obowiązany jest wykazać istnienie uzasadnionych wątpliwości, czyli wykazać spełnienie ustawowej przesłanki w danym konkretnym stanie faktycznym.

W uzasadnieniu wyroku wskazano, że co do zasady organy wymienione w art. 81c ust. 2 P.b. posiadają wiedzę specjalistyczną z zakresu normowanego prawem budowlanym. Żądanie przedstawienia ocen technicznych lub ekspertyz, o których mowa w art. 81c ust. 2 P.b. nie może służyć zastąpieniu organów nadzoru budowlanego w stosowaniu obowiązujących przepisów prawa, w tym techniczno-budowlanych. Nałożenie na inwestora/ użytkownika, obowiązku przedłożenia ekspertyzy technicznej jest środkiem najdalej idącym, powodującym istotne dla tego konsekwencje. Wydając postanowienie na podstawie art. 81c ust. 2 P.b. organ nadzoru budowlanego zobowiązany jest wyjaśnić przyczyny, z powodu których nie jest w stanie samodzielnie poczynić badań, co do wykonanych robót budowlanych i jakości wyrobów budowlanych. Skorzystanie bowiem z pomocy rzeczoznawcy musi odnosić się jedynie do takich sytuacji, w których wiedza pracowników organu nie jest wystarczająca, a jej brak organ nadzoru winien udokumentować w rozstrzygnięciu.

Sąd zwrócił również uwagę, iż twierdzenie organów jakoby w razie ustalenia, iż instalacja nie jest częścią składową przedsiębiorstwa, to jest częścią składową podmiotu przez którego nieruchomość przebiega należy uznać za dowolne i nie

poparte żadną argumentacją prawną. Organy nie brały też pod uwagę takiej ewentualności, aby obowiązkiem wynikającym z art. 81c P.b. obciążyć odbiorcę usług bądź podmiot administrujący obecnie mieniem komunalnym.

29. Zagadnienie: wymierzenie organowi grzywny wobec nieprzekazania sądowi skargi i odpowiedzi na skargę wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy w formie dokumentu elektronicznego - postanowienie z dnia 15 stycznia 2020 r., sygn. akt IV SO/Po 17/19.

Na kanwie niniejszej sprawy złożono wniosek o wymierzenie organowi grzywny w związku z nieprzekazaniem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skargi wniesionej do organu za pośrednictwem Platformy ePUAP. W skardze wniesiono o nie przesyłanie pism w formie papierowej, a tylko i wyłącznie w formie elektronicznej.

Sąd uznał wniosek o wymierzenie grzywny za zasadny. W myśl art. 54 § 1 i § 1a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 – dalej "p.p.s.a."), skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi. Skargę w formie dokumentu elektronicznego wnosi się do elektronicznej skrzynki podawczej tego organu. Przepis art. 49a stosuje się odpowiednio. Przepis art. 49a, dodany nowelą z kwietnia 2019 r., określa sposób potwierdzenia przez sąd wniesienie pisma w formie dokumentu elektronicznego do elektronicznej skrzynki podawczej, którą jest dostępny publicznie środek komunikacji elektronicznej służący do przekazywania dokumentu elektronicznego do podmiotu publicznego przy wykorzystaniu powszechnie dostępnego systemu teleinformatycznego.

Zgodnie natomiast z § 2 art. 54 organ, przekazuje skargę sądowi wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy i odpowiedzią na skargę, w postaci papierowej lub elektronicznej, w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania (…).

Przekazanie skargi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę we właściwej formie jest bezwzględnym obowiązkiem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zaskarżono.

Zgodnie z powołanymi wyżej przepisami organ obowiązany był przekazać oryginał skargi wraz z załącznikiem w formie dokumentu elektronicznego. Tymczasem organ złożył w Biurze podawczym Sądu wydrukowaną skargę oraz załącznik, wraz z odpowiedzią na skargę oraz aktami sprawy. Dopiero na wezwanie Sądu organ nadesłał raport weryfikacji podpisu strony skarżącej dotyczący skargi wniesionej elektronicznie oraz oryginalną elektroniczną wersję skargi. Zatem, Sąd przyjął, że od momentu wniesienia skargi, do chwili przesłania przez organ oryginału skargi w formie elektronicznej minęły ponad 2 miesiące.

W ocenie Sądu, w sprawie nie zaszły żadne szczególne okoliczności, które uniemożliwiły przekazanie skargi w formie elektronicznej, zatem zaszła podstawa do wymierzenia grzywny. Jednocześnie Sąd wziął pod uwagę, że opóźnione działanie organu nie miało na celu faktycznego pozbawienia strony prawa do Sądu, a było wynikiem niewiedzy.

30. Zagadnienie: zwrot podatku akcyzowego z tytułu eksportu samochodów osobowych, które zostały czasowo zarejestrowane w kraju celem umożliwienia ich wywozu za granicę - wyroki z dnia 12 sierpnia 2020 r., sygn. akt III SA/Po 102/20, III SA/Po 103/20 oraz III SA/Po 104/20.

Problematyka zwrotu podatku akcyzowego na podstawie art. 107 ust. 1 ustawy z 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 722, dalej: „u.p.a.”) od samochodów, które były przedmiotem dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu, była wielokrotnie poddania rozważaniom tut. Sądu. Jedno z zagadnień spornych, jakie pojawiło się przy tej okazji, dotyczy rozumienia przesłanki z art. 107 ust. 1 u.p.a. sprowadzającej się do: „niezarejestrowania wcześniej na terytorium kraju” takiego samochodu zgodnie z przepisami o ruchu drogowym. Dotychczas odnosiło się to do takich sytuacji, w których samochód osobowy był albo zarejestrowany na stałe (art. 73 ust. 1 ustawy z 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, tekst jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 110 ze zm., dalej: „P.r.d.”), albo doszło do jego czasowej rejestracji z urzędu, po złożeniu wniosku o rejestrację stałą (art. 74 ust. 2 pkt 1 P.r.d.). Tut. Sąd w takich przypadkach przyjmował, że nie zachodzi podstawa do zwrotu podatku akcyzowego (zob. m.in. wyroki WSA w Poznaniu z 11 marca 2020 r., sygn. akt III SA/Po 5/20, z 10 grudnia

2019 r., sygn. akt III SA/Po 779/19, z 13 lipca 2017 r., sygn. akt III SA/Po 278/17, z 21 września 2016 r., sygn. akt III SA/Po 404/16, z 6 lipca 2016 r., sygn. akt III SA/Po 256/16, z 29 czerwca 2016 r., sygn. akt III SA/Po 247/16). Powyższe wyroki odnoszą się zaś do sytuacji, która przed tut. Sądem pojawiła się po raz pierwszy w roku 2020 – czasowej rejestracji samochodu osobowego na wniosek właściciela celem umożliwienia jego wywozu za granicę (art. 74 ust. 2 pkt 2 lit. a P.r.d.).

WSA w Poznaniu w przywołanych wyrokach dokonał wykładni funkcjonalnej art. 107 ust. 1 u.p.a. uwzględniającej istotę podatku akcyzowego, zwłaszcza jego konsumpcyjny i jednofazowy charakter. Wykładnia językowa art. 107 ust. 1 u.p.a., na której oparł się organ podatkowy – przy uwzględnieniu wartości przypisywanym ustawodawcy, jak również przy założeniu jego racjonalności – rodzi w ocenie Sądu istotne wątpliwości interpretacyjne, które – przyjmując również zasadę in dubio pro tributario (art. 2a Ordynacji podatkowej) – powinny zostać rozstrzygnięte na korzyść podatnika. Czasowa rejestracja z art. 74 ust. 2 pkt 2 lit. a P.r.d. zmierza do konsumpcji pojazdu poza granicami kraju, służąc bezpośrednio wyłącznie jego wywozowi poza terytorium RP. Wykładnia art. 107 ust. 1 u.p.a. nie powinna zatem uwzględniać tego rodzaju rejestracji, jako przeszkody do zwrotu podatku akcyzowego. Jak przyjął tut. Sąd organ podatkowy mógłby wówczas odmówić zwrotu podatku akcyzowego jedynie, gdyby w sposób jednoznaczny wykazał, że dokonana czasowa rejestracja w oparciu o art. 74 ust. 2 pkt 2 lit. a P.r.d. miała charakter pozorny, odbyła się celem obejścia prawa.

Powyższe stanowisko tut. Sądu różni się od tego, jakie przyjęte zostało w wyrokach NSA z 7 listopada 2019 r., sygn. akt I GSK 381/17, z 24 lipca 2019 r., sygn. akt I GSK 109/17, w których poprzestano na językowej wykładni art. 107 ust. 1 u.p.a. Wykładnia językowa nie jest jednak jedynym dopuszczonym przez NSA sposobem wykładni art. 107 ust. 1 u.p.a., o czym świadczy argumentacja z wyroku NSA z 22 stycznia 2020 r., sygn. akt I GSK 547/17.

Warte podkreślenia jest, że w dotychczasowym orzecznictwie tut. Sądu, choć dotyczącym innych sytuacji, co było powyżej wspomniane, wskazywano na to, że nie stanowi naruszenia warunku z art. 107 ust. 1 u.p.a. rejestracja czasowa dokonana w trybie art. 74 ust. 2 pkt 2 lit. a P.r.d., to jest na wniosek właściciela pojazdu w celu umożliwienia wywozu pojazdu za granicę (zob. m.in. wyrok WSA w Poznaniu z 14 lipca 2016 r., sygn. akt III SA/Po 336/16, z 24 lutego 2016 r., sygn. akt III SA/Po 750/15, z 16 grudnia 2015 r., sygn. akt III SA/Po 754/15, z 26 listopada 2015 r., sygn.

akt III SA/Po 527/15). Co więcej, stanowisko takie było wyrażane także wprost przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Poznaniu (czy uprzednio: Dyrektora Izby Celnej w Poznaniu), właśnie w takich stanach faktycznych, w których dochodziło do czasowej rejestracji z urzędu, poprzedzającej rejestrację stałą (art. 74 ust. 2 pkt 1 P.r.d.). Nota bene, zmiana tego stanowiska przez organ dokonana post factum – po eksporcie samochodów osobowych, a nawet po złożeniu wniosku o zwrot akcyzy – w sprawach poddanych kontroli w wyrokach tut. Sądu z 12 sierpnia 2020 r., sygn. akt III SA/Po 102/20, III SA/Po 103/20 oraz III SA/Po 104/20, doprowadziła dodatkowo do stwierdzenia przez tut. Sąd istotnego naruszenia zasady zaufania do organów podatkowych (art. 121 § 1 Ordynacji podatkowej).

31. Wyrok z dnia 25 września 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 453/20.

W wyroku z dnia 25 września 2020 r. sygn. akt IV SA/Po 453/20 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu oddalił skargę na akt Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w przedmiocie odmowy zmiany zaleceń pokontrolnych. Są przyjął, że zaskarżone rozstrzygnięcie stanowi inny niż decyzja lub postanowienie akt z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa. Podlega zatem kognicji sądów administracyjnych. Istota sporu w sprawie sprowadzała się do ustalenia podmiotu zobowiązanego do opieki w zakresie wskazanym w art. 5 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. z 2018 r. poz. 2067 ze zm.; zwanej dalej "u.o.z."). Sąd, mając na uwadze treść art. 49 ust. 1 u.o.z. przyjął, że do opieki nad zabytkami, w tym przeprowadzenia prac konserwatorskich i robót budowlanych, zobowiązany jest szeroki krąg podmiotów władających zabytkami. Dzierżawca nieruchomości, posiadający tytuł prawny do nieruchomości wynikający ze stosunku zobowiązaniowego, jest podmiotem zobowiązanym do opieki nad zabytkiem, a tym samym może być adresatem obowiązku nałożonego na podstawie art. 40 ust. 1 u.o.z.

32. Wyrok z dnia 18 sierpnia 2020 r. sygn., akt IV SA/Po 982/20.

W wyroku z dnia 18 sierpnia 2020 r. sygn. akt IV SA/Po 982/20 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu uwzględnił sprzeciw od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w przedmiocie ustalenia warunków zabudowy. Istota sporu w sprawie sprowadzał się do oceny czy wady analizy urbanistycznej uzasadniają wydanie decyzji na podstawie art. 138 § 2 K.p.a. Sąd przyjął, że wprawdzie analiza urbanistyczna jest kluczowym dowodem w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy, jednak zarówno w przepisach K.p.a., jak i ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 293 z późn. zm.) ustawodawca nie zastrzegł, że dowód ten może zostać przeprowadzony jedynie przed organem I instancji. Z kolei zasada dwuinstancyjności postępowania administracyjnego nie może być rozumiana w ten sposób, że wszystkie istotne dowody powinny zostać przeprowadzone w postępowaniu I-instancyjnym, a rolą organu odwoławczego jest tylko dokonanie kontroli rozstrzygnięcia I-instancyjnego. Zarówno postępowanie I, jak i II instancyjne mają w pełni charakter merytoryczny, co nie wyklucza przeprowadzenia analizy urbanistycznej przez organ II instancji i wydania decyzji co do meritum sprawy. Przeprowadzenie takiej analizy przez organ odwoławczy oraz oceny wniosków z niej płynących nie przekracza możliwości organu odwoławczego do wydania w sprawie decyzji in merito. Dlatego też Sąd uznał, że uzupełnienie analizy urbanistycznej o kolejne działki znajdujące się obszarze analizowanym nie wykraczała poza zakres postępowania dowodowego, które może zostać przeprowadzone przez organ II instancji.

33. Wyrok z dnia 4 czerwca 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 1090/19.

W wyroku z dnia 4 czerwca 2020 r. sygn. akt IV SA/Po 1090/19 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu uwzględnił skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego odmawiającą przyznania świadczenia pielęgnacyjnego. Sąd stwierdził, że dokonując wykładni art. 17 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 17 ust. 1a ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz.2220 z późn. zm.; zwanej dalej "u.ś.r.") należy mieć na uwadze cel regulacji zawartej w przepisach ustawy o świadczeniach rodzinnych - przyznanie świadczenia

pielęgnacyjnego osobom, które rzeczywiście sprawują opiekę nad bliskimi osobami niepełnosprawnymi i wymagającymi takiego wsparcia. W art. 17 ust. 1 pkt 4 u.ś.r. ustawodawca nawiązuje wprost do obowiązku alimentacyjnego, o którym mowa w Kodeksie rodzinnym, a zgodnie z art. 132 tej ustawy obowiązek alimentacyjny zobowiązanego w dalszej kolejności powstaje dopiero wtedy, gdy nie ma osoby zobowiązanej w bliższej kolejności albo gdy osoba ta nie jest w stanie uczynić zadość swemu obowiązkowi lub gdy uzyskanie od niej na czas potrzebnych uprawnionemu środków utrzymania jest niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami. Zdaniem Sądu w tym kontekście wybranie przez ustawodawcę z kręgu osób zobowiązanych do alimentacji wyłącznie rodzica i umożliwienie przyznania świadczenia pielęgnacyjnego innym osobom zobowiązanym do alimentacji wyłącznie w sytuacji, gdy rodzice nie żyją, zostali pozbawieni praw rodzicielskich, są małoletni lub legitymują się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności narusza konstytucyjną zasadę sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji RP), a także godzi w konstytucyjne nakazy ochrony i opieki nad rodziną (art. 18 Konstytucji RP). Odmienna wykładnia omawianych przepisów mogłaby doprowadzić do pozbawienia prawa do świadczenia pielęgnacyjnego jedynej osoby mogącej faktycznie sprawować opiekę nad niepełnosprawnym. Byłoby to sprzeczne z konstytucyjną zasadą sprawiedliwości społecznej oraz wynikającą z art. 71 ust. 1 Konstytucji RP zasadą szczególnej pomocy władz publicznych rodzinom w trudnej sytuacji materialnej i społecznej.

IV. ZAŁATWIENIA WNIOSKÓW O PRZYZNANIE PRAWA POMOCY W ROKU 2020.

Wydział I

L.p.	Rodzaj orzeczenia	Ilość rozpatrzo-nych spraw	Przyznano prawo pomocy w całości lub części	Odmówiono przyznania prawa pomocy	Pozostawiono bez rozpoznania	Załatwiono w inny sposób
1.	Zwolnienie od kosztów sądowych	137	39	64	23	11
2.	Ustanowienie pełnomocnika procesowego	3	2	-	-	1
3.	Zwolnienie od kosztów i ustanowienie pełnomocnika	40	21	10	3	6
4.	Razem	180	62	74	26	18

Wydział II

L.p.	Rodzaj orzeczenia	Ilość rozpatrzonych spraw	Przyznano prawo pomocy w całości lub części	Odmówiono przyznania prawa pomocy	Pozostawiono bez rozpoznania	Załatwiono w inny sposób
1.	Zwolnienie od kosztów sądowych	45	7	16	9	13
2.	Ustanowienie pełnomocnika procesowego	7	3	2	1	1
3.	Zwolnienie od kosztów i ustanowienie pełnomocnika	192	126	33	16	17
4.	Razem	244	136	51	26	31

Wydział III

L.p.	Rodzaj orzeczenia	Ilość rozpatrzonych spraw	Przyznano prawo pomocy w całości lub części	Odmówiono przyznania prawa pomocy	Pozostawiono bez rozpoznania	Załatwiono w inny sposób
1.	Zwolnienie od kosztów sądowych	74	25	34	9	6
2.	Ustanowienie pełnomocnika procesowego	1	1	-	-	-
3.	Zwolnienie od kosztów i ustanowienie pełnomocnika	40	22	12	2	4
4	Razem	115	48	46	11	10

Wydział IV

L.p.	Rodzaj orzeczenia	Ilość rozpatrzonych spraw	Przyznano prawo pomocy w całości lub części	Odmówiono przyznania prawa pomocy	Pozostawiono bez rozpoznania	Załatwiono w inny sposób
1.	Zwolnienie od kosztów sądowych	56	14	16	9	17
2.	Ustanowienie pełnomocnika procesowego	12	3	1	6	2
3.	Zwolnienie od kosztów i ustanowienie pełnomocnika	91	67	13	3	8
4.	Razem	159	84	30	18	27

V. POZAORZECZNICZA DZIAŁALNOŚĆ WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU.

Udział sędziów w naradach, konferencjach, sympozjach i seminariach naukowych oraz innych formach doskonalenia zawodowego z udziałem środowisk naukowych w kraju.

Podobnie jak w latach ubiegłych, także w roku 2020 uzupełnieniem funkcji orzeczniczej Sądu był udział sędziów WSA w Poznaniu w licznych konferencjach, szkoleniach i naradach organizowanych przez tut. Sąd, jak też inne sądy i instytucje.

Seminaria, konferencje, szkolenia

13 styczeń 2020 r. Warszawa**.** Prezes WSA w Poznaniu Jerzy Stankowski oraz Wiceprezes Jakub Zieliński uczestniczyli w konferencji sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego orzekających w Izbie Ogólnoadministracyjnej z udziałem przedstawicieli wojewódzkich sądów administracyjnych.
Referat otwierający konferencję, zatytułowany „Restytucja mienia przejętego przez władzę publiczną w sposób przymusowy z perspektywy orzecznictwa ETPC" został wygłoszony przez prof. dr hab. Lecha Garlickiego, sędziego TK w st. spoczynku, byłego sędziego ETPCz.
Kolejne referaty zaprezentowali:
- s. NSA Jolanta Rudnicka – „Restytucja mienia z perspektywy aktualnego orzecznictwa NSA",
- prof. dr hab. Zygmunt Niewiadomski, sędzia NSA w st. spoczynku,- „Władztwo planistyczne gminy",
- s. NSA Zdzisław Kostka -„Problem władztwa planistycznego gminy z perspektywy aktualnego orzecznictwa NSA".
Na zakończenie konferencji, informacje Przewodniczących Wydziałów o aktualnych problemach orzeczniczych z zakresu Izby Ogólnoadministracyjnej przedstawili sędziowie NSA: Marek Stojanowski i Zofia Flasińska.

19 luty 2020 r. Warszawa - NSA. Sędziowie WSA w Poznaniu: Tomasz Grossmann i Walentyna Długaszewska uczestniczyli w warsztatach prowadzonych przez dr Annę

Mróz nt. „Poprawność językowa tekstów prawniczych – na podstawie uzasadnień sądowych”.

06-08 marca 2020r. Toruń – Sędziowie WSA w Poznaniu Małgorzata Bejgerowska oraz Izabela Kucznerowicz wzięły udział w konferencji podatkowej „V Toruński przegląd orzecznictwa podatkowego”, którego organizatorem był Wydział Prawa i Administracji UMK w Toruniu.

W związku ze stanem epidemiologicznym zaplanowane na maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień konferencje szkoleniowe zostały odwołane.

Wideokonferencje

30 marca oraz 06 kwietnia 2020 r. – Prezes WSA w Poznaniu Jerzy Stankowski wziął udział w wideokonferencjach zorganizowanych przez Prezesa NSA Prof. dr hab. Marka Zirka – Sadowskiego przy udziale przedstawicieli wszystkich wojewódzkich sądów administracyjnych. Tematem wideokonferencji były sprawy organizacyjne w wojewódzkich sądach administracyjnych w związku z zagrożeniem pandemii.

20 kwietnia 2020 r. – udział w wideokonferencji zorganizowanej przez Prezesa NSA Prof. dr hab. Marka Zirka – Sadowskiego przy udziale przedstawicieli wojewódzkich sądów administracyjnych wziął Prezes WSA w Poznaniu Jakub Zieliński. Tematem wideokonferencji były sprawy związane z dalszą organizacją pracy sądów administracyjnych w okresie pandemii.

04 oraz 18 maja, 01, 15 oraz 29 czerwca 2020 r. – Prezes WSA w Poznaniu Jakub Zieliński wziął udział w wideokonferencjach zorganizowanych przez Prezesa NSA Prof. dr hab. Marka Zirka – Sadowskiego przy udziale przedstawicieli wojewódzkich sądów administracyjnych. Tematem wideokonferencji były sprawy związane z bieżącą i dalszą organizacją pracy sądów administracyjnych w okresie pandemii.

20 lipca oraz 31 sierpnia 2020 r. – Prezes WSA w Poznaniu Jakub Zieliński wziął udział w wideokonferencjach zorganizowanych przez Prezesa NSA Prof. dr hab. Marka Zirka – Sadowskiego przy udziale przedstawicieli wojewódzkich sądów administracyjnych. Tematem wideokonferencji były sprawy związane z bieżącą i dalszą organizacją pracy sądów administracyjnych w okresie pandemii.

21 września, 12 oraz 26 października 2020 r. – Prezes WSA w Poznaniu Jakub Zieliński wziął udział w wideokonferencjach zorganizowanych przez Prezesa NSA Prof. dr hab. Marka Zirka – Sadowskiego przy udziale przedstawicieli wojewódzkich sądów administracyjnych. Tematem wideokonferencji były sprawy związane z bieżącą działalnością orzeczniczą i organizacyjną sądów administracyjnych oraz planowaniem działalności sądownictwa administracyjnego w roku 2021.

14 grudnia 2020 r. - Prezes WSA w Poznaniu Jakub Zieliński wziął udział w wideokonferencji zorganizowanej przez Prezesa NSA Prof. dr hab. Marka Zirka – Sadowskiego. Wideokonferencja zwołana została w związku ze zbliżającymi się Świętami Bożego Narodzenia oraz celem omówienia spraw związanych z bieżącą działalnością orzeczniczą i organizacyjną sądów administracyjnych w świetle obowiązujących ograniczeń i zasad z uwagi na pandemię.

21 grudnia 2020 r. - Dyrektor WSA w Poznaniu Pan Wiesław Bąkowski uczestniczył w wideokonferencji zwołanej przez Szefa Kancelarii Prezesa NSA Pana Zbigniewa Dyzio. Celem spotkania było podsumowanie działalności sądów administracyjnych w roku 2020 oraz w czasie ograniczeń wprowadzonych w związku z pandemią. Omówiono założenia budżetowe na rok 2021 oraz podsumowano wydatki budżetowe roku bieżącego.

Sędziowie

2 lutego 2020 r.

Poznań. Zmarła Sędzia NSA w stanie spoczynku Ewa Makosz-Frymus.

Po ukończeniu studiów prawniczych na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (1976 r.) odbyła aplikację sądową, zakończoną egzaminem sędziowskim w lipcu 1978 r. W latach 1979 - 1982 pracowała jako asesor w Sądzie Wojewódzkim w Poznaniu. W marcu 1982 r. została

mianowana na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Poznaniu. We wrześniu 1997 r. została powołana na stanowisko sędziego Sądu Wojewódzkiego (Sądu Okręgowego) w Poznaniu.

Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 28 listopada 2001 r. powołana została do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – Ośrodek Zamiejscowy w Poznaniu. Ze względu na reformę sądownictwa administracyjnego została przeniesiona na stanowisko sędziego WSA w Poznaniu z dniem 15 marca 2004 r.

Dnia 1 stycznia 2012 r. przeszła w stan spoczynku.

Poza pracą zawodową zajmowała się działalnością społeczną w fundacji „Szkoła Chóralna Jerzego Kurczewskiego".

16 lipca 2020 r.

Zmarła Sędzia NSA w stanie spoczynku Maria Zwadziszewska.

Studia prawnicze ukończyła 21 maja 1966 r. na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W latach 1966 - 1968 odbyła aplikację sądową, którą zakończyła zdanym egzaminem. Następnie od 7 listopada 1968 r. do stycznia 1971 r. pełniła funkcję asesora sądowego w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu.

Uchwałą Rady Państwa z dnia 9 stycznia 1971 r. powołana została na stanowisko sędziego Sądu Powiatowego w Szamotułach. Od 1 sierpnia 1974 r. delegowana do pełnienia czynności sędziego Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu. Uchwałą Rady Państwa z dnia 15 kwietnia 1977 r. powołana została na stanowisko sędziego Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu. Następnie od 1 stycznia 1981 r. delegowana do Ministerstwa Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków Specjalisty w Departamencie Spraw Cywilnych. Od 1 maja 1982 r. pełniła funkcję Przewodniczącego Wydziału I Cywilnego SW w Poznaniu.

Uchwałą Rady Państwa z dnia 16 listopada 1982 r. powołana została na stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – Ośrodek Zamiejscowy w Poznaniu.

Od dnia 1 lipca 2002 roku w stanie spoczynku.

12 sierpnia 2020 r.

Zmarł Sędzia NSA w stanie spoczynku Ryszard Słupczyński.

Studia prawnicze ukończył w 1965 r. na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W latach 1965 - 1967 odbył aplikację sądową, która zakończył zdanym egzaminem. Następnie pełnił funkcję asesora sądowego w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu.

Uchwałą Rady Państwa z dnia 3 maja 1969 r. powołany został na stanowisko sędziego Sądu Powiatowego w Jarocinie, a od 1 lutego 1971 r. był Prezesem tegoż Sądu. Od 14 listopada 1974 r. był sędzią Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu, a z dniem 1 stycznia 1976 r., został przeniesiony do Sądu Wojewódzkiego w Lesznie. 1 lipca 1976 r. został powołany na stanowisko wiceprezesa tegoż Sądu. Od 1 stycznia 1982 r. ponownie orzekał jako sędzia Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu.

Uchwałą Rady Państwa z dnia 11 czerwca 1987 r. powołany został na stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – Ośrodek Zamiejscowy w Poznaniu. Od dnia 1 lutego 1991 r. był Zastępcą Prezesa Ośrodka Zamiejscowego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Poznaniu. Z dniem 18 listopada 1991 r. powołany na stanowisko Prezesa Ośrodka Zamiejscowego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Poznaniu. Odwołany z tegoż stanowiska z dniem 14 marca 2002 r. Od dnia 1 stycznia 2004 r. do 31 stycznia 2005 r. orzekał w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Poznaniu.

Dnia 1 lutego 2005 roku przerzedł w stan spoczynku.

12 września 2020 r.

W stan spoczynku przeszła Sędzia WSA Barbara Drzazga.

Pani Sędzia studia prawnicze ukończyła 18 czerwca 1979 r. na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W latach 1980 - 1982 odbyła aplikację sądową, którą zakończyła zdanym egzaminem. Następnie od 1 kwietnia 1983 r. pełniła funkcję asesora sądowego w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu.

Uchwałą Rady Państwa z dnia 16 stycznia 1986 r. powołana została na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Poznaniu. Od 1 czerwca 1990 r. Przewodnicząca Wydziału I Cywilnego. Od 15 listopada 1994 r. delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Wojewódzkim w Poznaniu. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 5 czerwca 1996 r. powołana na stanowisko sędziego Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu.

Od dnia 1 stycznia 2004 r. delegowana do orzekania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Poznaniu. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 23 lipca 2004 r. powołana została na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu.

Od 1 lipca 2009 r. pełniła funkcję zastępcy Przewodniczącego Wydziału II, a od 15 maja 2016 r. Przewodniczącego tegoż Wydziału. Funkcję Przewodniczącej Wydziału Pani sędzia pełniła aż do przejścia w stan spoczynku.

1 października 2020 r.

W stan spoczynku przeszła sędzia WSA Elwira Brychcy.

Studia prawnicze ukończyła 18 czerwca 1980 r. na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W latach 1981 - 1983 odbyła aplikację sądową, którą zakończyła zdanym egzaminem. Następnie od listopada 1983 r. pełniła funkcję asesora sądowego w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu.

Uchwałą Rady Państwa z dnia 8 maja 1986 r. powołana została na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Poznaniu. Od 1 lutego 1991 r. delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Wojewódzkim w Poznaniu. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 21 października 1992 r. powołana na stanowisko sędziego Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu. Od dnia 1 marca 2005 r. zastępca Przewodniczącego Wydziału X Gospodarczego Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 22 sierpnia 2005 r. powołana została na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu.

Publikacje fachowe sędziów, referendarzy sądowych oraz asystentów sędziego

- Mączyński D., sędzia WSA, „Bezpośredni wpływ orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na stanowienie prawa podatkowego w Polsce (wstęp do badań)”, „Ruch prawniczy, ekonomiczny i socjologiczny”, Poznań, zeszyt 3/2019;
- Talaga R., st. referendarz sądowy, „Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego”, „Europejski Przegląd Sądowy” nr 1/2020;

- Talaga R., st. referendarz sądowy, „Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego", „Europejski Przegląd Sądowy" nr 2/2020,
- Grossmann T., Sędzia WSA „Skarga do WSA. Praktyczne wskazówki, przykłady, kazusy, orzecznictwo" Wydanie 4, Wydawnictwo C.H. BECK, Warszawa 2021;
- Talaga R., st. referendarz sądowy, „Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego", „Europejski Przegląd Sądowy" nr 4/2020;
- Daniel P., st. asystent sędziego, „Udział społeczeństwa w procedurze planistycznej w orzecznictwie sądów administracyjnych", Nieruchomości@ Kwartalnik Ministra Sprawiedliwości" nr 1/20;
- Daniel P., st. asystent sędziego, „Ustalenie lokalnych standardów urbanistycznych dla inwestycji towarzyszących w zakresie liczby miejsc parkingowych oraz obowiązku zapewnienia dostępu do sieci ciepłowniczej, Glosa aprobująca do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 września 2019r. (II OSK 2174/19), „Orzecznictwo w sprawach samorządowych" nr 1/2020;
- Grossmann T., Sędzia WSA, „Rola Prezesa UKE w udzielaniu zezwolenia na posadowienie urządzeń łączności publicznej w trybie tzw. małego wywłaszczenia", „Państwo a gospodarka. Zasady – instytucje – procedury" Księga Jubileuszowa dedykowana Profesor Bożenie Popowskiej, pod redakcją Piotra Lissonia, Michała Strzelbickiego, Poznań, 2020;
- Talaga R., st. referendarz sądowy, „Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego", *Europejski Przegląd Sądowy nr 5/2020*;
- Daniel P., st. asystent sędziego, „Problematyka obszaru oddziaływania stacji bazowej telefonii komórkowej na środowisko w świetle zmiany wartości dopuszczalnych pól elektromagnetycznych w środowisku", *Samorząd Terytorialny nr 5/2020*;
- Talaga R., st. referendarz sądowy, „Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego", *Europejski Przegląd Sądowy nr 7/2020*;
- Talaga R., st. referendarz sądowy, „Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego", *Europejski Przegląd Sądowy nr 8/2020*;
- Daniel P., st. asystent sędziego, „Możliwość wprowadzenia przez radę gminy zmian do przedłożonego wieloletniego planu rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych". Glosa aprobująca do wyroku WSA w Poznaniu z 5 września 2019r. (IV SA/Po 405/19), *Orzecznictwo w Sprawach Samorządowych. Kwartalnik Samorządu Terytorialnego nr 3/2020*;

- Talaga R., st. referendarz sądowy, „Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego”, *Europejski Przegląd Sądowy nr 9/2020*;
- Grossmann T., Sędzia WSA, Daniel P., st. asystent sędziego, Talaga R., st. referendarz sądowy, „Postępowanie egzekucyjne w administracji” Komentarz, pod redakcją prof. dr hab. Romana Hausera i prof. dr hab. Marka Wierzbowskiego. Wydawnictwo C.H.BECK, Warszawa 2020;
- Talaga R., st. referendarz sądowy, „Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego”, *Europejski Przegląd Sądowy nr 11/2020*;
- Daniel P., st. asystent sędziego, „Granice władztwa planistycznego gminy przy uchwalaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego”, Glosa aprobująca do wyroku WSA w Poznaniu z 31 stycznia 2020 r. (II SA/Po 890/19), *Orzecznictwo w Sprawach Samorządowych Nr 4/2020;*
- Talaga R., st. referendarz sądowy, „Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego”, *Europejski Przegląd Sądowy nr 12/2020*.

VI. RUCH KADROWY.

Na dzień 1 stycznia 2020 roku w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Poznaniu orzekało 32 Sędziów, 3 asesorów sądowych oraz 5 referendarzy sądowych – łącznie 40 osób (2 sędziów to sędziowie Naczelnego Sądu Administracyjnego, 30 sędziów - sędziowie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego).

Stanowisko Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu zajmował sędzia NSA Jerzy Stankowski, natomiast stanowisko Wiceprezesa sędzia WSA Jakub Zieliński. Z dniem 10 kwietnia 2020 r. stanowisko Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu objął sędzia WSA Jakub Zieliński. Stanowisko Wiceprezesa WSA w Poznaniu, od dnia 10 września 2020 r., pełni sędzia WSA Tomasz Świstak.

Z dniem 12 września 2020 r. w stan spoczynku przeszła sędzia WSA Barbara Drzazga, a z dniem 1 października 2020r. w stan spoczynku przeszła sędzia WSA Elwira Brychcy.

Na koniec grudnia br. w poznańskim WSA orzekało 30 sędziów.

Funkcje Przewodniczących Wydziałów pełnili:

1. Sędzia WSA Katarzyna Wolna - Kubicka -Wydziału I
2. Sędzia WSA Barbara Drzazga - Wydziału II (od 18 września 2020 r. – Sędzia WSA Danuta Rzyminiak-Owczarczak)
3. Sędzia WSA Szymon Widłak – Wydziału III
4. Sędzia WSA Donata Starosta – Wydziału IV
5. Sędzia WSA Jakub Zieliński - Wydziału Informacji Sądowej, pełniąc jednocześnie funkcję Rzecznika Prasowego Sądu. Z dniem 11 kwietnia 2020 r. funkcję Przewodniczącej Wydziału Informacji Sądowej oraz Rzecznika Prasowego Sądu objęła sędzia WSA Izabela Bąk-Marciniak.

Na dzień 31 grudnia 2020 roku w tut. Sądzie zatrudnionych było 138 pracowników.

Funkcję Dyrektora Sądu pełnił Wiesław Bąkowski. Obowiązki głównego księgowego - Leszek Bamber.

Funkcje Kierowników Sekretariatów pełniły:

Katarzyna Rzeczkowska - Sekretariatu Wydziału I

Liliana Jasiak - Stanisławska - Sekretariatu Wydziału II

Agata Bartkowiak - Sekretariatu Wydziału III

Anna Fogt - Sekretariatu Wydziału IV

Grażyna Nowak - Sekretariatu Wydziału Informacji Sądowej (od 1 sierpnia 2020 r. - Joanna Wieczorkiewicz-Skoczek)

Na stanowiskach Kierowników Oddziałów urzędowali:

Marcin Gościniak - Oddziału Administracyjno-Gospodarczego

Leszek Bamber - Oddziału Finansowo-Budżetowego

Monika Preiss - Oddziału Spraw Ogólnych i Osobowych.

VII. DZIAŁALNOŚĆ WYDZIAŁU INFORMACJI SĄDOWEJ.

W roku 2020 Wydział Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu realizował zadania określone w § 5.1. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych. Działalność Wydziału koncentrowała się w szczególności na: informowaniu stron i osób zainteresowanych o właściwości sądów administracyjnych oraz o stanie spraw załatwianych w Sądzie, udostępnianiu zainteresowanym akt spraw do wglądu, prowadzeniu spraw skarg, wniosków i petycji, udostępnianiu informacji publicznej o działalności Sądu, prowadzeniu statystyki sądowej oraz obsłudze medialnej Sądu. W tej komórce organizacyjnej przygotowywane były również projekty aktualizacji oficjalnej witryny internetowej Sądu, obejmującej informacje o funkcjonowaniu Sądu.

Podobnie jak w latach poprzednich, zdecydowana większość osób zainteresowanych uzyskaniem informacji, kontaktowała się z pracownikami WIS telefonicznie (udzielono około 2415 informacji). Zainteresowani korzystali też z możliwości zgłaszania zapytań za pośrednictwem poczty elektronicznej, pisemnie lub składając wizytę w Sekretariacie Wydziału Informacji Sądowej. Pytania dotyczyły przede wszystkim stanu toczących się postępowań sądowoadministracyjnych oraz zakresu sprawowanej przez sądy administracyjne kontroli nad działalnością administracji publicznej. Zainteresowani prosili również o wyjaśnienie niezrozumiałych dla nich pojęć dot. postępowania sądowego, a także zwracali się o pomoc w zakresie usuwania braków formalnych skarg. W ramach udzielanych wyjaśnień wskazywano na środki prawne przewidziane w ustawie Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej: P.p.s.a.), obowiązki, jakie spoczywają na stronach postępowania i konsekwencje ich niedopełnienia. Informacje te udostępniane były przez pracowników Wydziału na bieżąco, podczas codziennej pracy.

W roku 2020 Czytelnia akt udostępniła do wglądu akta 570 spraw. Z uwagi na stan epidemiczny w kraju dostęp do akt w Czytelni został znacznie ograniczony. Realizując obowiązek wynikający z art. 139 § 5 P.p.s.a., który wszedł w życie 15 sierpnia 2015 r., w Czytelni akt udostępniano przekazane przez Sekretariaty Wydziałów orzeczniczych wyroki wydane na posiedzeniach niejawnych w liczbie 1895 na koniec roku. Petenci załatwiani byli sprawnie, przy krótkotrwałym

oczekiwaniu na dostarczenie akt do Czytelni, dzięki dobrej współpracy z Wydziałami orzeczniczymi.

Informacje o działalności Sądu udostępniane były również w ramach Biuletynu Informacji Publicznej. W związku z tym, w omawianym okresie, pracownicy Wydziału Informacji Sądowej, przy współpracy z Administratorem Systemu Informatycznego, prowadzili i na bieżąco aktualizowali witrynę internetową, zamieszczając w niej dane statystyczne z działalności Sądu oraz przepisy wewnętrzne oraz ogólne, regulujące pracę Sądu, a także dane o strukturze organizacyjnej Sądu. Dzięki funkcjonowaniu Centralnej Bazy Orzeczeń, w której na bieżąco publikowane są wszystkie orzeczenia sądów administracyjnych, możliwe było pozytywne załatwienie zgłoszonych wniosków o udostępnienie informacji publicznej przez bezpośrednie udzielenie informacji (najczęściej telefonicznie), ewentualnie przez odesłanie do informacji udostępnionych na stronie internetowej WSA czy NSA.

Jak dotychczas, Wydział Informacji Sądowej realizował obowiązki wynikające z ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. W opisywanym okresie zgłoszono 66 indywidualnych zapytań z wykorzystaniem procedury wnioskowej, co stanowi znaczny wzrost w porównaniu do roku 2019 (wpłynęło 50 wniosków).

W zakresie skarg i wniosków (w trybie przewidzianym w K.p.a. dla skarg i wniosków) oraz petycji, zarejestrowano 97 spraw. Wpłynęło ponadto 99 pism ponownych. Liczną grupę wśród wniosków stanowiły zapytania o stan spraw, a także o wyjaśnienie określonych zagadnień procesowych. Skargi zawierały najczęściej zarzuty wadliwości postępowania sądowego oraz treści orzeczeń (23). W udzielanych odpowiedziach przedstawiano przebieg postępowań, wyjaśniając jednocześnie wszelkie podnoszone przez skarżących wątpliwości, wskazując jednocześnie podstawy prawne działania Sądu jak i zakres kompetencji przysługujących prezesowi sądu. Zaś w odpowiedziach na ponowne pisma w tej samej sprawie podtrzymano stanowisko tylko wtedy, gdy skarżący nie wskazał żadnych nowych okoliczności, które wymagałyby dodatkowego zbadania i ustosunkowania się

W roku 2020 nie odnotowano petycji.

Podobnie jak w latach poprzednich, w roku 2020 skarżący mieli możliwość osobistego spotkania z działającym w imieniu Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu Przewodniczącym Wydziału Informacji Sądowej (w okresie epidemicznym, dyżury zostały zawieszone). Tematem spotkań były głównie

zarzuty dotyczące postępowań sądowoadministracyjnych. Skarżący najczęściej wyrażali swoje niezadowolenie z treści rozstrzygnięć w konkretnych sprawach, oczekując od Prezesa WSA reakcji w postaci weryfikacji prawomocnych orzeczeń. W okresie stanu epidemicznego w kraju wstrzymano przyjmowanie interesantów przez Prezesa Sądu oraz Przewodniczących Wydziałów.

Przewodniczący Wydziału Informacji Sądowej, pełniąc jednocześnie funkcję Rzecznika Prasowego Sądu, udzielał dziennikarzom prasy, radia i telewizji informacji dotyczących przede wszystkim przebiegu postępowania, bieżącego orzecznictwa, jak też administracyjnej sfery działalności Sądu.

Wydział Informacji Sądowej sporządzał również zbiorcze sprawozdania statystyczne z ruchu i sposobu załatwiania spraw oraz sprawozdania opisowe, dotyczące pracy orzeczniczej tut. Sądu w skali miesięcznej, kwartalnej, półrocznej oraz rocznej. W tym zakresie sporządzał też statystykę dotyczącą spraw o wymierzenie organom administracji publicznej grzywien. Opracowywał ponadto analizy, dane statystyczne i bieżące informacje o działalności Sądu na potrzeby tut. Sądu.

Wydział Informacji Sądowej przygotowywał i koordynował prace Zespołu Kwalifikacyjnego orzeczeń WSA w Poznaniu. Do Biura Orzecznictwa NSA Wydział Informacji na bieżąco przekazywał informacje o działalności pozaorzeczniczej tut. Sądu w celu ich opublikowania w Zeszytach Naukowych Sądownictwa Administracyjnego. Ponadto, w trybie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, przesłał do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego 376 prawomocne orzeczenia uwzględniające skargi na akty prawa miejscowego.

Zadania informacyjne Wydziału były również realizowane w ramach współpracy z krajowymi jednostkami organizacyjnymi, sądami, prokuratorami i innymi instytucjami. W tym zakresie zarejestrowano 30 wniosków, w których udzielono informacji nt. konkretnych spraw jak również udostępniono orzeczenia sądowe.

W strukturach Wydziału działa również Biblioteka Sądu, w której gromadzone są zbiory zawierające przepisy prawa krajowego i wspólnotowego, podręczniki, monografie, komentarze, czasopisma naukowe i gazety codzienne. Na dzień 31 grudnia 2020 r. księgozbiór biblioteczny liczył około 9304 egzemplarzy książek o łącznej wartości 482.128,98 PLN, a także około 75 tytułów czasopism, przydatnych w pracy sędziów, referendarzy, asystentów oraz pracowników administracyjnych.

Wydział Informacji Sądowej, w oparciu o dane statystyczne oraz materiały przedstawione przez Wydziały Orzecznicze Sądu, opracowuje także corocznie Informację o działalności WSA w Poznaniu.

VIII. ZAŁĄCZNIKI.

Tabela 1.

Wpływ skarg na akty administracyjne w zależności od organu, który wydał akt w latach 2010 – 2020.

Rok	Wpłynęło skarg na akty administracyjne				
	Ogółem	W tym:			
		Organów terenowych		Organów naczelnych i centralnych	
		1.b	%	1.b	%
1	2	3	4	5	6
2010	3.721	3.234	86,9	487	13,1
2011	4.314	3.807	88,2	507	11,8
2012	4.573	4.116	90,0	457	10,0
2013	5.599	5.182	92,5	417	7,4
2014	5.800	5.333	92	467	8,1
2015	5.771	5.289	91,6	482	8,4
2016	4.929	4.570	92.7	359	7.3
2017	4.410	4.000	90.70	410	9.29
2018	4.003	3.675	91.81	328	8.20
2019	3.938	3.649	92.67	289	7.34
2020	3.557	3.155	88,70	402	11,31
Wydział I	848	735	86,68	113	13,33
Wydział II	902	901	99,89	1	0,11
Wydział III	931	647	69,50	284	30,51
Wydział IV	876	872	99,55	4	0,46

Tabela 2.

Załatwienie na rozprawach skarg na akty administracyjne w latach 2010 – 2020.

Rok	Załatwiono na rozprawach skarg na akty administracyjne								
	w tym:								
	Ogółem	Przez uwzględnienie skargi		Przez oddalenie skargi		Przez odrzucenie skargi		W inny sposób	
		1.b	%	1.b	%	1.b	%	1.b	%
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2010	2.901	1.151	39,7	1.653	57,0	13	0,4	84	2,9
2011	3.061	1.219	39,9	1.785	58,3	19	0,6	38	1,2
2012	3.232	1.273	39,4	1.867	57,8	49	1,5	43	1,3
2013	3.329	1.263	38	2.002	60,1	21	0,6	43	1,3
2014	3.990	1.404	35,2	2.505	62,8	23	0,6	58	1,5
2015	4.420	1.575	35,6	2.750	62,2	22	0,5	73	1,7
2016	4.023	1.246	31.0	2.620	65.1	36	0.9	121	3.0
2017	3.948	1.369	34.67	2.446	62	28	0,7	105	2.7
2018	3.014	1.248	41.41	1.667	55.3	41	1.4	58	1.9
2019	2.874	1.160	40.37	1.645	57.2	24	0.8	45	1.6
2020	1.295	504	38,92	778	61	5	0,4	8	0,6

Uwaga: od 2010 roku w tabeli ujęto również sprawy, w których odrzucono skargę.

Tabela 3.

Skargi na akty administracyjne organów terenowych (samorządowych i rządowych) oraz centralnych według województw w latach 2010 – 2020.

L.p.	Województwo	Rok	Wpływ	
			l. b.	% ogółu wpływu
1	2	3	4	5
	wielkopolskie	2010	3.225	86,6
		2011	3.807	88,2
		2012	4.115	90,0
		2013	5.175	92,4
		2014	5.333	92
		2015	5.288	91,6
		2016	4.569	92.7
		2017	4.000	90.70
		2018	3.675	91.81
		2019	3.645	92,56
		2020	3.554	99,92
2	lubuskie	2010	7	0,2
		2011	0	0
		2012	1	0,02
		2013	6	0,1
		2014	0	0
		2015	0	0
		2016	0	0
		2017	0	0
		2018	0	0
		2019	0	0
		2020	1	0,03
3	organy	2010	487	13,1

	centralne	2011	507	11,8
		2012	457	10,0
		2013	417	7,4
		2014	467	8,1
		2015	482	8,4
		2016	1	0.02
		2017	410	9.3
		2018	328	8.20
		2019	289	7,34
		2020	402	11,31
4	inne województwa	2010	2	0,1
		2011	0	0
		2012	0	0
		2013	0	0
		2014	0	0
		2015	1	0,02
		2016	1	0.02
		2017	0	0
		2018	0	0
		2019	4	0,11
		2020	3	0,09
5	ogółem	2010	3.721	100,0
		2011	4.314	100,0
		2012	4.573	100,0
		2013	5.599	100,0
		2014	5.800	100,0
		2015	5.771	100,0
		2016	4.929	100,0
		2017	4.410	100,0
		2018	4.003	100,0

		2019	3.938	100,0
		2020	3,557	100,0

Tabela 4.

Załatwienia spraw w trybie postępowania uproszczonego

l.p.	**wydziały**	**ZAŁATWIONO**			
		łącznie	**uwzględniono**	**oddalono**	**w inny sposób**
		(suma rubryk 1-3)	1	2	3
1	I	219	93	122	4
2	II	238	80	126	32
3	III	128	46	82	-
4	IV	277	134	82	61
razem	I - IV	**862**	**353**	**412**	**97**

Tabela 5.

Załatwienia spraw w trybie postępowania mediacyjnego

l.p.	**wydziały**	**sprawy, w których wszczęto postępowanie mediacyjne**	**sprawy załatwione w postępowaniu mediacyjnym**
1	I	0	0
2	II	0	0
3	III	0	0
4	IV	0	0
razem	I-IV	0	0

	Rodzaj grzywny/ sumy pieniężnej	Wpływ wniosków/ skarg o wymierzenie grzywny	ZAŁATWIONO								
			Ogółem (wymierzenia oddalenia, inne załatwienia)	Wymierzono grzywnę			Suma pieniężna przyznana od organu na rzecz skarżącego			Oddalono wniosek/skargę o wymierzenie grzywny/wniosek o przyznanie sumy pieniężnej	W inny sposób
				na wniosek	z urzędu	łącznie wymierzone grzywny (w zł.)	na wniosek	z urzędu	łącznie wymierzone sumy pieniężne		
	.1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	*grzywna z art. 55 § 1 p.p.s.a.*	33	25	14		3.700 zł				2	9
2	*grzywna z art.64c §6 p.p.s.a.*										
3	*grzywna z art. 112 p.p.s.a.*										
4	*grzywna z art. 145a § 2 p.p.s.a.*										
5	*grzywna z art. 145a § 3 p.p.s.a*										
6	*grzywna z art. 149 § 2 p.p.s.a.*	44	63	4	3	6.600 zł				14	42
7	*grzywna z art. 151 § 1 p.p.s.a.*										
8	*grzywna z art. 154 § 1 p.p.s.a.*	6	8	1		200 zł				1	6
9	*grzywna z art. 155 § 3 p.p.s.a.*										
10	*grzywna z art.145 § 3 p.p.s.a,*										
11	*suma pieniężna z art.149 § 2p.p.s.a.*	178	164				13		18.800 zł	75	76
12	*suma pieniężna z art.154 § 7p.p.s.a.*	1	3							2	1

Tabela 6. Sprawy o wymierzenie organom grzywien

Tabela 7. Wpływ skarg oraz ich załatwienie w latach 2010 - 2020 (SA, SAB, SO i SPP)

Rok	Pozo-stało z po-przed-niego roku	Wpływ									Załatwienia							Pozo-stało na rok następ ny
		Ogó-łem	Na akty administracyjne		Na bezczynność organu		Repertorium SO		Repertorium SPP		Ogó-łem	Na rozprawie		Na posiedzeniu niejawnym		Zamknięto		
			1.b	%	1.b	%	1.b	%	1b	%		1.b	%	1.b	%	1.b	%	1.b
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
2010	1.230	4.040	3.820	94,5	181	4,5	39	1,0	-	-	4.247	2.994	70,5	1.253	29,5	1.023	-	1.023
2011	1.023	4.661	4.459	95,7	170	3,6	32	0,7	-	-	4.548	3.148	69,2	1.400	30,8	1.136	-	1.136
2012	1136	5006	4760	95,1	212	4,2	34	0,7	-	-	4.923	3.316	67,4	1.607	32,6	1.219	-	1.219
2013	1219	6143	5822	94,8	295	4,8	26	0,4	-	-	4983	3.520	70,6	1.463	29,7	2.379	-	2.379
2014	2.379	6.421	6.078	94,7	306	4,8	37	0,6	-	-	5.922	4.167	70,4	1.755	29,6	2.878	-	2.878
2015	2.878	6.377	5.992	94	340	5,3	45	0,7	-	-	6.757	4.616	68,3	2.141	31,7	2.498	-	2.498
2016	2.498	5.539	5.216	94,17	295	5,3	28	0,50	-	-	5.851	4.023	68,76	1.494	25,53	2.186	-	2.186
2017	2.186	5.092	4.703	92,36	365	7,2	24	0,48	-	-	5.862	4.013	68,46	1.849	31,55	1.416	-	1.416
2018	1.416	4.813	4.293	89,20	450	9,3	70	1,46	-	-	4.697	3.063	65,22	1.580	33,64	54	1,15	1.532

2019	1.532	4.727	4.228	89,45	458	9,6	41	0,87	-	-	4.595	3.000	65,29	1.595	34,72	130	2,83	1.534
2020	1535	5202	4752	91,35	396	7,62	39	0,75	15	0,29	4782	1302	27,23	2696	56,38	784	16,40	1955
Wydział I	316	903	867	96,02	31	3,44	2	0,23	3	0,34	812	310	38,18	494	60,84	8	0,99	407
Wydział II	531	1127	942	83,59	164	14,56	14	1,25	7	0,63	1130	283	25,05	803	71,07	44	3,90	528
Wydział III	271	1000	969	96,90	29	2,90	2	0,20	-	-	685	306	44,68	377	55,04	2	0,30	586
Wydział IV	417	2172	1974	90,89	172	7,92	21	0,97	5	0,23	2155	403	18,70	1022	47,43	730	33,88	434

Kolumny nr 17 i 18 dotyczące wykazu spraw Zamkniętych wprowadzono do sprawozdań statystycznych we wrześniu 2018 r.

Kolumny nr 10 i 11 dotyczące wykazu spraw zarejestrowanych w Repertorium SPP wprowadzono do sprawozdań w 2020 r.